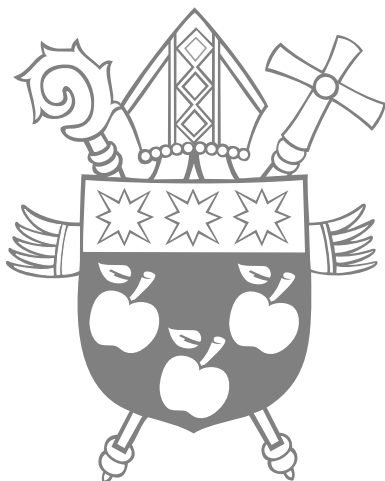

Setkání

7-8

červenec
srpen
2010
ročník XX.

Si uel lingua quis loquitur
secundum duos aut unum,
tu aut res: et per partes
ut unus in interpraetetur.
Si autem non fuerit inter
praesentia ecclesiae
sibi autem loquatur et do-
cent. Prophetarum autem
tres dicant et ceteri uo-
cent. Quod si aliter uel a
tu aut per te sedent in pri-
oratu. . . potest uisum
omnes per singulos pro-
phetarum et omnes discen-
ti omnes exhortentur.
Cuius prophetarum pro-
phetis subiectis sunt non
enim est dissensionis sed
sed pacis. Si uero non
nisi ecclesiae secundum
doceat. h.

Quia uero in ecclesia ista
ceant non enim imperant
in interloquuntur sed iac-
cescit et ille dicit.
Siquidem autem uolunt disce-
re doctores uos in inter-
rocent. Turpe est enim
mulieri loqui in ecclesia
an uobis uerbum in proces-
su aut in uos solos per-
uenit. Siquidem autem
prophetarum esse autem spi-
ritualis cognoscere autem scri-
bi uobis quia dicitur in uos

uerbum in processu. ut in uos solos per-
uenit uel ut prophetarum esse autem spiri-
tualis cognoscere autem scribi uobis quia dicitur in uos
et ignorat ignorabitur. Itaque fratres
omnes in prophetarum et loqui lingua non
re. omnia autem et hoc est et secundum
fiant. h.

daia. Siquidem autem uero
ratum ignorabitur. Itaque
fratres autem loqui in pro-
phetarum et loqui lingua
nolite prohibere. Om-
nia autem uobis est et se-
cundum uos in fiant.

lxv. Notum autem est in uos
fratres autem loqui in uos
praedicantibus quod
praedicantibus quod
acceptis in uos est in uos
per quod et saluamini.
Quia ratione praedicantibus
uobis sit in uos sit in uos
tracredidistis. Tradedi-
ent uobis in priuatis quod
et accipi. Quia uos
mortuus est pro peccatis
nostri secundum scrip-
turas. Et quia se puluis
est. Et quia uos sur rex
in uos secundum scrip-
turas. Et quia uos est
cephe et post haec. xi.
Deinde uos est plus quam
quingentis fratribus
simul ex quibus uos in uos
uentus quod ad haec. Quid
autem uos in uos in uos
deinde uos est iacob de-
inde apostoli omnes
notum autem est in uos
in uos in uos in uos
est in uos. Ecce enim
sum in uos apostolorum.

Několik myšlenek o Bibli

Co je Bible? Není to ani historická reportáž, ani soubor výmyslů, ale záznam zkušeností, které učinili lidé s Bohem – přímo i nepřímo. Kdo takovou zkušenost neučinil, tomu jsou ovšem i svědectví o ní nepřijatelná. Důležité však je, že tyto zkušenosti si lze ověřit. Ne ovšem zvenku, z hlediska vnějšího pozorovatele, ale zevnitř, tj. tak, že do nich vstoupíte a onu zkušenost sami prožijete. Každý biblický příběh je - ať přímo či nepřímo - vlastně pozváním, abychom do něho sami vstoupili, samo-

zřejmě různým způsobem a podle možností, a tak znovu prožili to, o čem vypráví.

Bible nás nenutí k tomu, abychom věřili v Boha. Ale lituje těch, kdo víru odmítají, protože si tím činí těžkým svůj život i svou smrt.

Bible říká: když se odvážíš otevřít oči – a právě k tomu ti chci pomoci – uvidíš, že Bůh už je tu s námi a že i tebe provede v lásce životem i smrtí. Tak budeš moci odkládat strach a vcházet i do neznáma v dobré naději.

(Prof. Jan Heller na www.vira.cz)

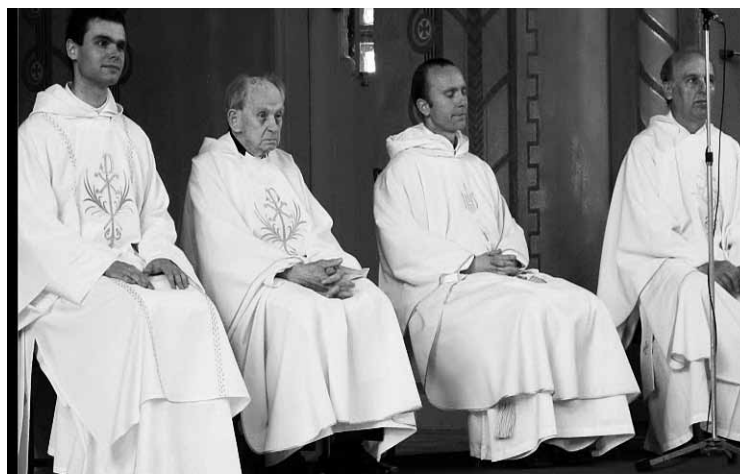
Primice Lukáše Fošuma, OP

Bratr Mikuláš, který měl primiční kázání.

Bratři se připravují na mši svatou.

Soustředění při kázání.

Bratr Lukáš děkuje rodičům.

Novokněžské požehnání.

Bratr Lukáš cestou na nešpory.

OBSAH

Tertullian	3
Písmo svaté v životě farnosti	3
Z Vodňan od Jeruzaléma	4
UMĚLECKÁ DÍLA Z ČESKOBUDĚJOVICKÉ DIECÉZE V EXPOZICÍCH	
Madona z Rudolfova	8
Soluštní bratři, Jan Hus a univerzita	9
Pět slavných osobností na scéně	10
Ejhle oltář Hospodinův září	13
DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE	
Charita pomáhá postiženým povodněmi ...	14
Orientální tanečníci pro charitu	14
Dětský tábor „Léto na farmě“	14
Běloruských dětí přijelo na jih Čech více než padesát	14
V Křenovicích byla pouť	14
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	
Ti, kdo nikam nejedou	15
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ CENTRUM	
Pouť katechetů českobudějovické diecéze po moravských mariánských poutních místech	16
Setkání dětí v Táboře-Klokotech	16
Pouť katechetů na Hostýn	16
Jak ten čas letí	17
Ministrantský tábor	18
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
Připravované akce pro mládež	18
5. setkání animátorů	18
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	
Nejsou lidi	19
Zabili ho a tím ho učinili nesmrtelným	19
Pozdrav od P. Jaroslava Zawadského z Čadu	20
K četbě a studiu doporučujeme	21
Primice bratra Lukáše	21
PERSONALIA	21
Radio Proglas	22
Marcel Lefebvre	23

Příští číslo vyjde 13. září 2010.

Uzávěrka je 3. 9. 2010.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzercí:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 380 420 334, e-mail: setkani@bcb.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintíř

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 15 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzercí.

TERTULLIÁN

Ve 2. století; napsal Tertullian útlý spis De oratione (O modlitbě). Jedná se o příručku určenou katechumenům. Krátce v ní rozebírá jednotlivé pasáže Otčenáše a poté udílí praktické rady. Na konci hovoří o modlitbě jako o duchovní oběti a připomíná její účinnost a krásu:

„Modlitba je duchovní oběť, která zrušila oběti dřívější. *Nač je mi, pravil, množství vašich obětí? Jsem nasycen obětí beranů, tuku krmených telat; krev býků už nemám rád, ani ovce ani kozly. Kdo tuto oběť po vašich rukou žádá* (Iz 1,11 dle Septuaginty)? Co tedy Bůh žádá, o tom nás poučuje evangelium: *Nastává hodina, kdy opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Bůh je duch, a proto hledá takové ctitele* (J 4, 23-24). My jsme praví ctitelé a praví kněží, když se modlíme duchem a duchem obětujeme modlitbu jako obětní dar, který přísluší výhradně Bohu a je mu příjemný. Ten si totiž vyžádal a vyhlédl. Tuto oběť věnovanou z celého srdce, živou vírou, pěstěnou pravdou, neposkvrněnou pro naši nevinnost, čistou pro naši bezúhonnost a korunovanou naší láskou máme přivést k Božímu oltáři s dlouhou řadou dobrých skutků s doprovodem žalmů a hymnů, aby nám vše od Boha vyprosila.

Vždyť co odepře Bůh modlitbě vycházející z ducha a z pravdy, když ji sám vyžaduje? Čteme, slyšíme a věříme, jak mnoho je dokladů pro její účinnost! Modlitba ve staré době skutečně vysvobozovala z ohně, z tlamy šelem i od hladu, a přece ještě neměla Kristův příklad. Oč účinnější však je křesťanská modlitba! Udělená milost nepostaví doprostřed ohně anděla s vodou, ani nezacpe tlamy lvům, ani nedonese hladovým sedlákům oběd, ani nezažene žádnou vášeň, ale trpící a zkoušené bolestmi vyzbrojuje trpělivostí, ctnostným životem přibývá milosti. Tak poznáváme, čeho můžeme vírou od Pána dosáhnout a co můžeme pro Boha vytrpět. V minulosti pak modlitba též přiváděla pohromy, porážela nepřátelská vojska a zadržovala prospěšné deště. Nyní však modlitba spravedlivých odvrací všechn Boží hněv, chrání před nepřátele a přimlouvá se za pronásledovatele. Co je na tom divného, že dovede stáhnout i vodu z nebe, když dokázala vyprositi i oheň? Bůh se dá přemoci jenom modlitbou. Kristus však nechtěl, aby působila něco zlého, zato jí dal všechnu moc ke konání dobra. Proto nezná nic jiného než duše zemřelých volat zpět ze samotné cesty smrti, obnovovat síly slabých, uzdravovat nemocné, z posedlých vyhánět zlé duchy, otvírat brány žaláře a nevinným rozvazovat pouta. Modlitba zahlašuje poklesky, zahání pokušení, zastavuje pronásledování, těší malomyslné, upokojuje ušlechtilé, doprovází pocestné, krotí příboje, děsí lupiče, živí chudáky, vládne bohatým, pozvedá padlé, podpírá padající, pevně stojící pak drží... Modlí se též všichni andělé, každý tvor se modlí, modlí se dobytčata i šelmy a sklánějí kolena; když pak vycházejí z chlévů a ze svých doupat, nepohlížejí k nebi se zahálčivou tlamou, ale svým způsobem rozechvívají vzduch. Tehdy se však také probouzejí ptáci, vzletnou k nebi a místo rukou rozpínají perutě v podobě kříže. Tím ukazují něco podobného modlitbě. Co můžeme ještě více říci o povinnosti modlitby? Že i sám Pán se modlil. Jemu čest a sláva na věky věků!

(Tertullian, De oratione 28 – 29, PL 1251 – 1304, s úpravami převzato z denní modlitby Církve)

Tereza Poštová

Písmo svaté v životě farnosti

Od září letošního roku se začne realizovat v českobudějovické diecézi pastorační program k Roku Bible, který má pracovní název: „Písmo svaté v životě farnosti“. Cílem programu je uvedení všech farníků bez rozdílu věku, stavu nebo příp. jejich počtu ve farnosti, do života s Písmem svatým.

Program bude zahájen 5. září 2010 (23. neděle v mezidobí) a potrvá až do konce liturgického roku (33. neděle v mezidobí). Pomocí liturgických textů příslušné neděle budou mít všichni možnost vždy v následujícím týdnu intenzivněji prožívat setkání s Božím slovem, hledat, objevovat a nalézat, jak rezonuje s jejich každodenním všedním životem a předávat si vzájemně své zkušenosti.

Velice uvítáme, když se některá z farností (příp. někteří z farníků osobně) rozhodne podílet se o své zkušenosti z práce s texty Písma svatého také v rámci celé diecéze – prostřednictvím některého z pastoračních center.

Bližší podrobnosti o programu lze získat u duchovních správců nebo na diecézních centrech biskupství (DCM: 386 102 312, DKS: 386 102 313, DCR: 386 102 342) nebo na internetových stránkách: www.bcb.cz.

-au-

Modlitba před četbou Bible

Dobrý Bože,

mnoho už bylo řečeno a napsáno. Tvé slovo je však jiné než všechna ostatní slova. Je to slovo, které se týká mého života, slovo, které povzbuzuje, slovo, které je výstižné. Je živé a vede k jednání. Bože, ať zaslechnu, co říkáš, a jednám podle toho. Amen.

Modlitba na závěr četby Bible

Bože,

děkuji ti za tvé slovo. Je něčím více než naukou, více než zákonem, více než receptem. Týká se mého života, klade mi otázky, provokuje mě a utěšuje. Otvírej mě tomuto slovu a daruj mi odvahu a sílu žít podle něho. Amen.

Z VODŇAN DO JERUZALÉMA

Student politologie na FSV UK Pavel Janšta z Vodňan se začátkem postní doby vypravil pěšky do Jeruzaléma. S jeho svolením otiskujeme výňatky z jeho korespondence rodině a přátelům a věříme, že vás zaujmou stejně, jako nás.

Česko - TREB

Prvního dne stojím na stopu na náměstí v Lišově a na mé stopovací ceduli trůní nápis „TREB“, neb to chci vzít přes nedalekou TŘEBOŇ. Ještě ani nepocítím potřebu sundat si ze zad krosnu, když mi se skřípotem brzd zastavuje nákladák. Otec a syn byli právě rozvézt nějaká svítidla a viděli mě, kterak se snažím stopovat za viaduktem. I když jezdí takto po republice denně, tak stopaře prý nikdy neberou. Ale že chci je do TŘEBÍČA (sídla jejich firmy), tak to prostě museli lišovské náměstí objet a pro mě se vrátit. S vřelými

Centrum Kazanlku

díky jsem se tedy s nimi svezl pouze do tučt kilometrů vzdálené Třeboně a vystoupil do závěje sněhu s hřejivým vědomím, že to TŘEBA půjde lépe, než bych očekával.

Když jsem si pak v Bulharsku napsal na ceduli KAZAN, chtěl jsem se nechat přepravit do 30 km vzdáleného Kazanlaku, drobet jsem očekával, že mi zastaví ruský kamazák, zda bych nechtěl s ním do povolžské Kazaně. Nakonec mi však zastavil milý, málomluvný pán, jehož Ford působil, že majitel musel upláct technickou kontrolu minimálně při posledních pěti prohlídkách. Zdání se naplnilo po 5 kilometrech, kdy poslední jiskřička motoru definitivně vyhasla. Naštěstí zrovna vydatně pršelo, a proto jsme vodou z okolních kaluží motor (ú)spěšně zchladili, neb dým z něj stoupal měrou, za níž by se ani Temelín nemusel stydět. Poté jsme se nějaký čas bavili roztlačováním auta po silnici tam a zase zpátky. I když se k nám záhy přidal pasák krav, sklídili jsme místo kýženého zachrochtání z motoru pouze vyplazené jazyky trojice ovčáckých psů, kteří naše počínání u krajnice se zaujetím sledovali. Nakonec se vyřešilo vše přivoláním policie a místní varianty odtahovky, kdy za Jeepem Cherokee dovezl jeho majitel malý železný dvoukoláček, dvěma hevery zvedl nebohého Forda a odtáhl nás až do Kazanlaku.

Trasa z Vodňan do Jeruzaléma

Rakousko - do Indie

Jistě by nebylo od věci zmínit svůj zatím největší karambol na cestě, který jsem si sám přivodil, když jsem rychle a se skloněnou hlavou odcházel od OMV na předměstí Vídně. Samozřejmě na mě čekala ve výši mého temene spodní hrana dopravní značky a ještě nyní, když si prohrábnu svou zvolna houstnoucí čupřinu, cítím hrbolky...

Rakousko se mi sice i takto zarylo do hlavy, ale v paměti mi uvízlo ponejvíce na bulharsko-srbském pomezí. Totiž, bulharský kamionák mě vyhodil cca 35 km před hranicí jeho vlasti s tím, že má nyní spánkový režim. Protože jeho kamion zabíral téměř celé parkoviště, rozhodl jsem se popojít a najít „lepší flek“. Jak už tomu v takových případech bývá, chůze k dalšímu „vhodnému“ místu se pěkně protáhla a nakonec jsem skončil na jednom výrazně horším stop-placu ve vnitřní straně zatáčky, kdy mě místní zrazovali od dalšího pochodu kaňonem, neboť tam již vůbec žádné odpočívadlo není. Z marného stopu mě vysvobodil až minibusík s poznávací značkou Štýrského Hradce a já si naráz připadal jak v hippiesáckých Státech, kdy už má následovat jen pozvánka k naskočení na jízdu do Frisca, kde rozkvete každé kytky sen. Blanka a Gery sice nebyli nikterak zarostlí a směřovali do Indie, ale jejich další destinací byla Sofie a měli teplý čaj a ořechový koláč od maminky, o čemž se mi před minutou ani nesnilo.

Maďarsko - vlahá Vojvodina

Vojvodina je oblast na severu Srbska, jejíž rovina si s tou maďarskou s ničím nezadá. Žije zde početná maďarská menšina, ba obzvláště u hranic s domovinou spíše většina. Večer jsem se ještě v maďarském Szegedu obligátně posilil místním gulášem. Ráno se pak k srbským hranicím šlapalo jako po másle a i pohraničníci mě při zmínce o Jeruzalému s tukaním na čelo pustili dále, aniž by utrou-

sili nějaký ten vtípek o marihuaně v batohu (ten počkal až na hranice s Bulharskem).

Vojvodina byla však vlahá nejen díky svým dešťovým srážkám. Tímto krajem počínaje mě totiž (někteří) lidé počali zvat k sobě domů na jídlo i na nocleh, v restauraci jsem nemusel zaplatit za čaj a vskutku jsem si již počal připadat jako „poutník“ do Jeruzaléma. I když v rodinách mluví maďarsky, tak každé i již prvním stupněm povinné dítě zvládá též srštinu, takže má konverzace s místními měla též ráz poměrně plynulý.

Srbsko - stop policisty

Nevím, jakou máte zkušenost, ale já vždy, když jsem stopoval a zastavil mi policista, znamenalo to buď problém či zdržení a v každém případě mě nikdy nikam nepopovezl. V Srbsku jsem si však toto pravidlo musel poupravit o důstojnou výjimku.

Stopovací klasika - snažím se zastavit auto za vesnicí, kde jediným vhodným místem je vjezd do sběrných surovin. Opravdu nějakou

Kněževac - katolický kostel

tu hodinu jsem pouze svědkem toho, jak mi přibrzdí auta, jež mají na vozítku horu kartonů, změt železa či bojler s vanou. Když mi pak přibrzdí staříček a maličký VW Brouk, v jehož útrokách se tísní obrovitý muž a otvírá s patřičným vrznutím pro mě boční dveře, mé srdce poskočí radostí nevypsitelnou.

Nandorovi je 42 let a i když by to člověk dle jeho vizáže a působení neřekl, posledních 20 let dělá ve městě o velikosti Vodňan (Adě) policistu a nyní již celou tamní jednotku řídí: „moc práce, moc starostí“. Ač bychom se byli bývali 100x lépe domluvili česko-srbsky, trval na komunikaci v němčině, neb před cca 10 lety pracoval rok v nějaké fabrice u Düsseldorfu. Nandor mi pak ještě na závěr pořídil 2 litry vody a největší balení brambůrků, ba i zajel si kvůli mě notně, by mě vyhodil na takticky vhodné benzínce.

Policajt se však v něm nezapřel, protože mi na závěr napsal na kus papírku své telefonní číslo (srbskou předvolbu si mám ještě zjistit) a popisku sebe „Nandor in Police“ se zadáním, abych mu poslal z Jeruzaléma SMSku, že jsem v pořádku dorazil.

Bulharsko - psí život

Možná je to poněkud laciné, zmiňovat na úvod o Bulharsku právě tlupy vychrtlých psích stvoření, jež vyzývavě brázdíce vyřývají hluboké rýhy do tváře každého z bulharských měst i vsí. Nicméně, pokud se snažím udržet linii a zmínit u každé ze zemí ten moment, jenž mi obzvláště uvízl v mysli, nezbyvá, než vydat se po zvuku štěkotu a cvakajících zubů.

Počalo to již v srbském městě Niš, kdy mě na obchvatu krátce před půlnocí vyhodil polský kamionák. Již když jsem se vydal pěšmo k městu, zahlédl jsem ve světle reflektorů projíždějících aut, že mám kol sebe pár družných psích společníků. Ještě neštěkali, nicméně mi poprvé vyvstalo na mysli, že spát venku u takovýchto měst zřejmě nebude nejlepším a bezproblémovým nápadem. Nakonec jsem byl rád, když jsem se již hluboko po půlnoci propracoval na druhý konec města a s povděkem zahrnul do motelu, jehož neon na mě obzvláště mile vykoul zpoza rohu.

Psí život jsem však myslel též jako metaforu pro popsání obecných bulharských poměrů. Bulharů je sice něco mezi 7 až 8 miliony, ale z toho jeden až dva je v současné době v zahraničí a nebýt jejich finanční podpory, bulharská ekonomika je již dávno v krachu. Není pak myslím neopodstatněné, když někteří Bulhaři mluví o tomto „odlivu mozků“ jako o „genocidě země“.

Jako dobrý indikátor pro reálnou situaci může posloužit fakt, že EU dokonce pozastavila Bulharsku jakoukoli finanční podporu, neb v korupčním a nepotistickém sítu se „vytrátily“ miliardy. Navíc tu panuje do značné míry nevraživost mezi Bulhary a Romy, kterých je v Bulharsku něco okolo 15% (nikdo neví přesně) a dle jedné ze statistik každé druhé vloni narozené dítě na území Bulharska bylo romského původu.

Situace na druhou stranu není tak bezvýchodná, jak by výše zmíněné řádky naznačovaly - ačkoli já jsem byl v prvních dnech opravdu dost v šoku. Naštěstí jsem zamířil na dva dny k salesiánům v Kazanlaku v podhůří Staré Planiny přibližně ve středu Bulharska. V městě Kazanlaku asi o velikosti Českých Budějovic působí 3 čeští salesiáni a v nedaleké Stare Zagoře je pak další česká trojice doplněna o „celobulharského univerzála“, jenž tak uzavírá „sedmero statečných“.

Zagorská machala (čtvrť) pak čítá dokonce 20 000 duší a tvoří tak opravdové „město ve městě“. Jak je, myslím, z předcházejícího mého štěkotu patrné, bulharská situace se zplundrovaným průmyslem a zemědělstvím na mě působila dost bezútěšně. Není tu však tak zle, že by lidé umírali hladu a též se jim dostává prostředků na ošacení a základní vyžití. Kriminalita však samozřejmě bují v porovnání s Českem nebývale a na vstupních dveřích restaurací v Sofii máte značku 'Zákaz vstupu se stělnou zbraní'. (Příklad: Jistý bezdomovec se chtěl nechat na zimu zavřít do vězení, aby mu bylo teplo. Počkal si, až salesiáni odjedou a přišel k jejich kostelu s úmyslem jej zapálit. Bůhví, jakým řízením však ve sklepě ukradl nikoliv kanystř s benzínem, ale naftou. Ta se však nevznála a tak zbyl z potenciálního požáru pouze doutnající sloupek u vchodu. Na kýžené zavření do „teplého chládku“ však dosáhl.)

V případě salesiánské misie mě však osvěžil dojem, že obzvláště v Bulharsku jde o něco smysluplného. V zagorské machale staví školu, v Kazanlaku pak vyrostla již důstojná oratoř, kam si postupně nacházejí cestu jak někteří romští, tak i bulharští mládežníci. O kurzy breakdance (kluci) a moderního baletu (holky) je v machale zájem a dokonce tam účastníci docházejí i včas - jak jsem se dozvěděl, jde o věc v Bulharsku naprosto nevídanou. Letní tábory či putáky jsou sice zatím většinou rozděleny na ty romské a bulharské, ale nějaká interakce přeci jen již probíhá a množství kreativních workshopů, kurzů pro

animátory, duchovních obnov i sportovních kroužků roste, jakožto i počet tamních účastníků. (Příznačná poznámka od jednoho ročního dobrovolníka z Čech, jenž má právě pro letošek na starosti sekci her: „Netušil jsem, jak obtížné bude vymýšlet hry, u nichž se ABSOLUTNĚ nedá podvádět. Jakmile mají být nejmenší příležitost něco obejít, udělají to. Svůj repertoár dovezený z Čech jsem musel zcela nově rozehrát.“)

Na závěr bych přidal několik poznámek k nuančním, leč podstatným rozdílům mezi češtinou a bulharštinou (sám bych je samozřejmě nerozpoznal, nicméně salesiány jsem byl o nich v humorné notě zpraven).

Známé o Bulharech je, že když kývají hlavou, znamená to zápor a při vrtění jde naopak o souhlas. Ještě větší zmatek při komunikaci je však vyvolán tehdy, když oni po prvním vašem slově seznají, že jste cizinec, a proto se snaží používat „evropský způsob“ pro ANO a NE. Výsledkem pak je, že opravdu nevíte, na čem jste. Bulharština je jinak češtině dost podobná, ale dejte si pozor, neb „užasny“ znamená v bulharštině hrozný, když vám řeknou „na pravo“, máte ji rovně a když pravíte „zapomnjam“, tak naopak si vzpomínáte.

Řecko - jedna leva, jedno jevro

Když jsem doputoval do Slivengradu, zjistil jsem, že řecká hranice je jen pár kilometrů a rozhodl jsem se zamířit alespoň na skok do země Helénů, oliv a nejvíce prokouřených plic v Evropě. Dalším podnětem bylo i celkové zarámování mé cesty, kdy přeci jen bych rád šel ve šlépějích svého patrona, jenž přečí na Peloponéském poloostrově dlouhý čas strávil. Jako doplnění ke sv. Pavlovi v apoštolské podobě jsem si dle mapy zvolil i cíl cesty - zapadlou vesničku Petrota.

Jako obvykle však vzdálenost byla poněkud větší, než můj prst putující po papírových vrstevnicích předpokládal a oproti předchozímu dni se též cca o 15 stupňů ochladilo a sněhové vločky připomínaly svými rozměry celoroční výnos bavlníkové plantáže, do níž zčistajasna zadul uragán. Zahřála mě až malá kaplička, na níž jsem náhodou narazil na zpáteční cestě, a kupodivu též její dveře si po drobném zaváhání se zaskřípěním otevřely. Genius loci na mě dýchl z dosavadního putování snad nejvíce a hodnou chvíli jsem před tamními ikonami strávil...

Nicméně návrat z výšin na zem byl poněkud tvrdší. Po zpátečním přejití hranic se vítr poznenáhlu utišil a i sníh přestal padat. Zaradoval jsem se, když jsem na obzoru zahlédl první ze stavení Slivengradu - mého výchozího bodu. Ježto se vyčasil, o to více vynikla červená mikina postavy, která na mě čekala před šedou betonovou zdí. Když jsem tudy ráno procházel, nestihl jsem si pořádně tuto část města prohlédnout, ale nyní nebylo zas až tak obtížné rozpoznat machalu (romské ghetto). Poté, co jsem došel k onomu cca 15letému rudomikinovému klučinovi, dal se se mnou

Synagoga v Niš

Pokračování z 5. str.

ihned do rozhovoru. Oproti jiným byl však až pozoruhodně přímý. Ve dvou kostrbatých větách jsme si sdělili jména a pravil jsem mu, že jsem z Čechie, pročez následoval očekávatelný dotaz/rozkaz, že chce jen „jedna leva“. Pravil jsem mu sice, že peníze takto nedávám, leč další konverzace se odvíjela v duchu, jenž si určitě dokážete dobře představit. Po chvíli se přidal dotaz na můj telefon a hoch mi zkušeně ukazoval na kapsy, ve kterých se skutečně má peněženka a mobil „skrývaly“. Navíc jsem měl u peněženky i pas a situace tak dostala ještě o drobet hořčí příchut.

Klučina zavolal po příchodu několika dalších „proseb“ směrem k machale a zpoza zdi se objevil další mládežník. Nohy mi začaly podvědomě zrychlovat, ač i před machalou jsem šel poměrně úporně. Naštěstí však druhý z žadatelů byl poněkud těžkotonážnějšího tělesného základu a záhy odpadl.

Nicméně můj věrný průvodce v červeném hávu opět několikrát zavolal, a když jsme byli již na samém konci machalské zdi, doběhl nás další tamní obyvatel - protentokrát cca 16letý, jenž však působil dojmem věru atletickým. Přidružil se ke mně po levici a vytrvale chtěl „jedno jevro“.

Petrota

Cesta byla dopravně dosti málo frekventovaná. Přibližně v čase, kdy kluci se ve své výzvě docela zesynchronizovali a do mých uší zněly tak obě peněžní jednotky unisono, dorazili jsme na křižovatku. Přejíždí jedno auto, zvedám palec, by zastavilo a... projíždí zostara dál. Kluci si však můj zvednutý prst vysvětlili spíše jako ukazatel pro počátek akce a tak mě jeden chytíl zkušeně za levou paži a druhý za zápěstí na opačné straně. Naštěstí jsem však měl kapsy u kalhot na zip a nějak se mi podařilo vysmeknout. Tuto situaci jsem si pro změnu vysvětlil zas já jako povel k počátku reakce - běhu. Chlapci se samozřejmě nevzdávali tak snadno a tak jsem jejich dech cítil na patách svých pohor.

Na každý pád by as nás přespolní běh ještě chvíli pokračoval, ale zpoza stromu se vyklubalo u silnice parkoviště, na němž dvojice mužů opravovala auto. Mí dva dosud věrní průvodci se bez předchozího varování ode mě odloučili, a tak jsem ještě chvíli běžel, ač jsem již postrádal své dva největší motivanty ke zrychlenému přesunu.

Oslím můstkem bych se rád vrátil k salesiánům a jejich výše zmíněné práci v machalách,

neb jsem ještě před pár dny netušil, jak „přím“ se mě ožehavý problém situace záhy dotkne. Pokud se budou ona ghettá i nadále udržovat, tamní lidé nebudou mít žádnou životní perspektivu, nedostane se jim kvalitnějšího vzdělání či se jim neukážou odlišné možnosti a principy života... tak odkud jinud brát naději na zlepšení? Nevím, zda v Bulharsku nefungují i jiné sociální, socializační a integrační programy... doufám v to však, protože jinak varování před pouhým projitím kol machal bude ještě nějaký ten pátek plně aktuální.

Jordánsko

Ač byl můj tamní čas pohřichu jen velmi krátký, sluší se na takovou zemi, abych se vám ji několika údaji pokusil přiblížit:

- Rozlohou jen o málo převyšuje českou kotlinku a drtivou část země pokrývá Arabská poušť. Obdobně jako v Izraeli je tu na denním pořádku palčivá otázka - kde vzít vodu? (Prakticky si to můžete uvědomit kupř. na omezeném času pro sprchování v hostelu či na množství vody, jež proteče po spláchnutí záchodu - zpravidla jde o prudkou, krátkou a maloobjemnou výměnu...).

- I když z 6 milionů obyvatel plně dvě třetiny připadají na Palestince, kteří do země uprchli při válečných konfliktech s Izraelem (1948, 1967 - status uprchlíka má dodnes cca milión z nich), vztahy se státem s Davidovou hvězdou na vlajce jsou v současné době nejlepší ze všech arabských zemí.

- V metropoli Ammánu sice žijí přes 2 milióny lidí, leč příliš kultury či pamětihodností zde nehledejte.

- V porovnání se Sýrií či Libanem si opravdu musíte sáhnout do kapsy hlouběji, a tak jsem poprvé v arabské zemi výrazně obezřetněji počal počítat dináry.

Do Jordánska jsem dorazil až po okraj naplněným taxíkem z Damašku. Když jsem pak procházel ulicemi Ammánu, drobet jsem zalitoval, že z této země jen takto letmo přičichnu k hlavnímu městu a zítra pak vyrazím k předražené UNESCO top atrakci Petře, kde se setkám s rodiči.

Totíž tak - s mamkou a tatínkou jsme se ještě před mým odchodem dohodli, že se určitě musíme potkat během jejich týdenního poutního zájezdu po Izraeli, v jehož rámci byl též jednodenní zájezd do jordánské Petry. V inkriminované odpoledne jsme se úspěšně potkali v městě, jehož vznik se obdobně jako u Jericha datuje do času cca před 10 000 lety(!). V zájezdovém autobuse shodou okolností chyběl jeden člověk, a tak bylo domluveno, že mohu jeho uprázdňené místo obsadit. Z Petry jsme však nezamířili přímo na sever nejkratší cestou do Betléma, kde zájezd spal v hotelu, nýbrž na jih k Rudému moři k tamnímu hraničnímu přechodu. Důvod byl prostý - přejezdní poplatky pro autobus v případě nejkratší cesty mezi Ammánem a Jeruzalémem jsou natolik drahé, že se spíše vyplatí udělat takovouto okliku.

Ocitl jsem se tedy ve 100hlavém davu pře-

vážně slovenských poutníků, který se blížil k jordánské hranici. Ač jsem měl jiný typ víza (měsíční) než všichni ostatní (jednodenní), vybral jistý přičinlivý chlapík i ode mě pas a přiložil jej k dalším. Po chvíli je vynesl orazítkované a mohli jsme se tak vydat územím „nikoho“ k izraelské hraniční kontrole.

Zde mě zpočátku izraelští pohraničníci stále brali jako součást skupiny a při několikeré předstupní kontrole pouze porovnávali můj zarostlý obličej s fotem na pase a nevšímali si žádného problematického víza. Toto trvalo i během několikaminutového skenování obsahu mé batožiny a položení obligátních otázek - zda jsem si krosnu balil sám; měl-li jsem ji stále pod kontrolou a nemám-li něco k proclení.

Problém však nastal při zevrubné pasové kontrole. Tři mladé ženštiny srazily hlavy a spráskly ruce nad mým libanonským a syrským vízem (tyto země jsou fakticky s Izraelem ve válečném stavu). Pokusil jsem se jim objasnit, že coby poutník putuji z Čech do Jeruzaléma a nyní cestuji se svými rodiči a zájezdem do Jeruzaléma. Po několika minutách mi jedna z nich pádně sdělila, že musím na podrobnou bezpečnostní prohlídku a ta je opět možná až zítra od půl sedmé ráno, neb nyní by ji rozhodně nestihli. Nicméně pas mi zatím nevrátili.

Rozhodl jsem se tedy, že přespím ještě v Jordánsku a ráno zkusím štěstí. Nicméně náhle se ozval zpoza pasových přepážek temný mužský baryton, jenž mě zval k přepážce č. 4. Cca 55letý Ehud si s povzdechem povytáhl klávesnici a posléze rychlostí kulometu zaznamenával třemi prsty do počítače údaje, které jsem se mu snažil, seč mohl nejrychleji, sdělit.

Nešlo to lehce, neb Ehud se nesnažil vůbec artikulovat a chtěl vědět vše, jménem dědy počinaje, přes podrobnosti, cože a proč že jsem vše prováděl v Sýrii a Libanonu, až po mé kontakty v Izraeli a mé tamní plány. Výsled-

Jordánská Petra

kem tohoto výsledkového vodopádu bylo, že jsem obdržel pěkně obtisklé izraelské razítko na stránku vedle libanonského a se vzájemným popřáním „shalom“ jsem se odebral jako poslední (děkuji řidičům i poutníkům za počkání) do autobusu, jenž nás v čase pozdně nočním do Betléma dopravil.

IZRAEL, země zaslíbená

Den po odjezdu rodičů měli přiletět moji přátelé. Ten mezičás jsem využil k tomu, abych se na jednu noc nechal zavít do chrámu Svatého hrobu. Přes den - obzvláště o Velikonočních - praská ve švech, a tak bylo více než osvěžující zde osamět a být zde jen s dvojicí dalších obdobně „bdících“ Němek a pak početnou ekipou duchovních nejrozličnějších církevních denominací, kteří zde po celou noc slouží mše a zpívají chvály.

Pravidla pro přenocování zněla „nezpívat, nechodit se svíčkama a nespát“. Víčka se mi však ne vždy povedlo udržet (špatným byl bych spolubdicím v Getsemanech), a tak se střídaly u mě okamžiky bdivé se spavými. Celkově však šlo pro mě osobně o nehlubší čas vůbec na celé cestě a každému mohu jen nejvýšeji doporučit.

Velikonoční obřady

O Zeleném čtvrtku jsme se navečer v závěsu za cca 5 tucty františkánů vydali do „Baziliky národů“ vedle Getsemanské zahrady. Prostor byl nadmíru pln, ale obřad i genius loci místa, které záměrně má okenní tabulky ze ztenčeného kamene, by přítmi připomínalo temnou noc getsemanskou, byly věru důstojné. Rozumně byla odsloužena pouze bohoslužba slova a nepodávala se eucharistie, neb by to vzhledem k počtu bylo - eufemisticky napsáno - neproveditelné. Posléze se podél jeruzalémských hradeb vydal světelný (svíčkový) průvod v duchu příznačně liturgickém ke kostelu sv. Petra, na jehož střeše kohout výše než kříž se vyjímá.

Na Velký pátek jsme nejdříve nasměrovali své kročeje do Jad Vashem - tedy Muzea holocaustu. Ač si člověk myslí, že tematiku dostatečně zná, alespoň pro mě šlo opět doslova o direkt do žaludku a myslí jakožto i útok na další smysly. Ještě že po vyjití z výstavních prostor mapujících onu hrůznou „banalitu zla“ hrálo slunce a byl výhled do širého zalesněného kraje, na němž se města židovská rozkládají. Pocitový kontrast pak nemůže snad ani být větší.

Po sejítí do údolí Ein Karem jsme pak v kostele Narození Jana Křtitele byli účastni obřadu dosti odlišného oproti předchozímu dni - alespoň co se kvantitý přítomných týče. Na počátku bylo v kostelních lavicích sotva deset účastníků a ti u oltáře je tak skoro v počtu převyšovali. Během čtení pašijí v podání ryšavého františkána, černošského kněze a arabského jáhna však „jako když rabín mávně“ vstoupilo do kostelní lodi osazenstvo dvou italských autobusů (jazykem obřadu byla italština).

* Vigilie na Bílou sobotu pak byla námi na-

Sousoší v objektu památníku Jad Vashem

Další památné vrypy

vštevna opět v docela jiném prostoru. Kostel sv. Salvátora ve vnitřních hradbách Starého jeruzalémského města se po sedmé hodině večerní rozzal za sborového zpěvu Gloria v arabštině. Jeden by nečekal, kolik bude v Jeruzalémě arabských katolíků a co do množství lidí prostor příliš nezaostal za zelenočtvrteční našlapanou Getsemanou.

Po důstojně proběhlé bohoslužbě následovala (pro mě jindy) nevídaná oslava Vzkříšení. Po požehnání se celý kostel vyhrnul do úzkých ulic Starého města. V čele roztančeného a rozzpívaného průvodu šly cca dva tucty dudáků následované alespoň dvojnásobným počtem bubeníků. Po nich pak dorazila trojice mužů, kteří seděli na ramenou hekajících odvážlivců, v jedné ruce svírali meč a v druhé pochvu a řinčíc jím o sebe nad hlavou udávali tón i ve středu pomyslného průvodu. Kdo chtěl, mohl si koupit červeně nabarvené vejce zapečené v těstě ve tvaru šneka. Inu, v ledacems by to připomnělo i náš „styl“, tradici a zvyky. Zde mě však ohromila ona živelnost a radostnost.

* O to větším paradoxem pak pro mě byl Boží hod velikonoční, kdy jsme stihli až večerní mši v tom samém kostele sv. Salvátora. V tomto případě bylo v předních lavicích (během dne tu však předtím byly již 4 bohoslužby) na 3 tucty převážně postarších arabských věřících a kněz ve věku Metuzaléma sloužil mši u bočního oltáře. Prožitek však právě proto mohl být i větší, než při pompéznosti a přebujelosti předcházejícího večera.

* Vskutku jsem byl rád, že na Velikonoční pondělí se mi povedlo dostat znovu k Božímu hrobu. Ráno zde opět františkánští bratři sloužili sváteční mši. Obřad byl v latině a poměrně krátký, bez kázání.

Vzhledem k brzkému času chrám ještě nepraskal ve švech, a tak pro mě osobně šlo vskutku o ono „kýžené“ rozloučení se svatými místy.

* O Bílé sobotě jsme se vypravili na palestinské území do Betléma a nejstaršího města světa - Jericha. Místa se samozřejmě líbila, ale další rozměr jejich navštívení jsme si uvědomili až po návratu. Bavili jsme se totiž s Izraelci a nadšeně jim vychvalovali, kterak se nám tam líbilo a cože vše jsme to neviděli. Jejich suché poznámky snad lépe místní situaci přiblíží: „Na palestinské území můžu jen s utajenou identitou (a zevnějškem) nebo vprostřed vojenského útvaru. Jinak si hned koleduju o kámen do hlavy...“

Snad ještě pregnantněji to zaznělo z úst 29letého Alona. Přišla řeč na země, kterými jsem procházel. Náhle Alon praví, že byl nadšený z Libanonu. I já přisvědčuji. Alon pokračuje s tím, že jej před 3 lety navštívil. Stále mi perspektiva nedochází a „bezelstně“ se ho ptám, kdeže tam byl. On na to, že byl povolán z izraelských záloh a účastnil se tehdejší války s Hizballáhem. Vyjma Jordánska a Egypta se Izraelec může podívat do okolních zemí jen na tento „způsob“.

Nestihl jsem žel navštívit hrob Martina Buberu na Centrálním jeruzalémském hřbitově, ale jím důsledně prosazovaný izraelsko-arabský dialog mi přijde jako jediná smysluplná cesta z tohoto bludného kruhu ven.

* Je poměrně časté, že po čase počnete ze silných vjemů prožitých ve Svatém městě tak trochu bláznit. Jde skutečně o jev známý pod označením „jeruzalémský syndrom“ a dokonce existuje i špitál, kde se starají o takto „zblázněné“ poutníky.)

Vlastně již dnes odlétám zpátky vstříc konečně kýženému domovu a těším se na vás již tuze a namnoze. Pokud byste si o celé oně mé cestě chtěli udělat ucelenější obrázek, jste již nyní co nejsrdečněji zváni na září a říjen do vodňanského muzea (v bývalé synagoze), kde bych rád zrealizoval onu dříve nastíněnou výstavu.

UMĚLECKÁ DÍLA Z ČESKOBUDĚJOVICKÉ DIECÉZE V EXPOZICÍCH

Madona z Rudolfova

V dalším zastavení v Alšově jihočeské galerii v Hluboké nad Vltavou si povšímneme jedné z nejstarších mariánských soch v jižních Čechách a v naší zemi vůbec. Ano, jedná se o tzv. Rudolfovskou Madonu či Madonu z Rudolfova, jak bývá tato dřevorezba Panny Marie s Ježíškem nazývána.

Socha Madony před restaurováním.

Socha byla před vystavením v expozici centrálním motivem bočního oltáře kostela sv. Víta v Rudolfově, cca 8 km od Českých Budějovic. Madona určitě nebyla pořízena pro rudolfovský kostel, neboť ten byl stavěn až v 16. století. Sochu věnovali rudolfovskému kostelu budějovičtí kapucíni v roce 1698¹, ovšem i oni ji převzali od jiného původního vlastníka, snad dominikánského kláštera. O tom, že si Rudolfovští Madony vážili, svědčí i to, že roku 1740 udělil papež Benedikt XIV. mariánskému oltáři plnomocné odpustky, které byly udělovány z iniciativy žadatele, nejčastěji místního faráře. V Rudolfově vznikla i mariánská družina, socha byla oblékána a nošena na nosítkách v procesích na poutě v okolí. Dostávala také votivní dary, z nichž jsou doloženy mince. V roce 1771 byl pro sochu pořízen z prostředků Matěje Gramana z Vráta nový pozdně barokní oltář². Protože socha Madony byla přemalovaná a navíc neustále zahalená v šatech ze vzácných látek, dlouho unikala pozornosti historiků umění. Povšíml si ji až roku 1937 Vladimír Denkstein z Městského musea v Českých Budějovicích³. Socha byla oblečena do textilního roucha, na hlavě měla barokní korunu. Farnost tehdy souhlasila se zápůjčkou za účelem odborného zkoumání a restaurování.

Madona získala v roce 1948 po restaurování prof. Bohuslavem Slánským svůj původní gotický výraz (při průzkumu byly zjištěny čtyři vrstvy přemaléb). Jedná se o polychromovanou a částečně zlacenou dřevorezbu z jedlového dřeva, vysokou 141 cm. Datace se podle různých pohledů odborníků i v tomto případě liší. Denkstein sám datoval nejprve sochu do doby kolem roku 1340, později stáří poněkud posunul do let 1310-20. Albert Kutal pak s konstatováním, že socha je ještě výrazem citění 13. století, předpokládá dobu jejího vzniku kolem roku 1300⁵. Někdejší ředitel Alšovy jihočeské galerie Hynek Rulíšek sochu klade dokonce až do doby vlády Přemysla Otakara II. (1270-80)⁶ v souvislosti se svěcením dokončené části dominikánského kláštera v Českých Budějovicích. Nejnovější katalog Alšovy jihočeské galerie se přidržuje Kutalovy datace kolem roku 1300⁷.

V rámci popularizace můžeme zjednodušeně konstatovat, že socha Madony Rudolfovské patří do skupiny nejstarších českých stojících Madon spolu s Madonou ze Strakonice⁸. Její pravzory ze 13. století bychom našli ve Francii, na naše území byl tento typ zprostředkovan německým vlivem. Za povšímnutí stojí, že Madona má nahoře hlavu seříznutou (zřejmě kvůli koruně), pravou ruku odloženou (v ní držela velmi pravděpodobně žezlo), Ježíšek je oděn v dlouhou tuniku (na rozdíl od pozdějších zobrazování z pokročilého 14. století, kdy již bývá většinou nahý). Socha má uzavřený tvar se širokou základnou a směrem vzhůru se mírně zužuje. Dítě a matka spolu pohledy nekomunikují, pouze Ježíšek se dotýká Matčiny tváře pravou ručkou.

Poučné jsou i osudy sochy a tendence jejího přivlastnění státní institucí. Roku 1947 došlo úsilím správce Adolfa Trägera⁹ k zápůjčce Rudolfovské Madony Městskému museu v Českých Budějovicích za účelem zkoumání, eventuálně restaurování. Zápůjčka byla realizována se souhlasem Biskupství a patronátu, ovšem s podmínkou, že socha zůstává ve vlastnictví kostela v Rudolfově¹⁰. V roce 1949 psalo muzeum¹¹ správci farnosti P. Josefu Vandasovi, že hodlá pořídit sádrovou kopii sochy a není námitek ani z biskupské konzistoře¹². Po vzniku Alšovy jihočeské galerie v Českých Budějovicích roku 1953 (od roku 1956 se sídlem v Hluboké n. Vlt.) předalo muzeum sochu do galerie a ta ji - bez ohledu na revers o zápůjčce - pokládala za součást své sbírky jihočeské gotiky. Roku 1955 správce farnosti Rudolf P. Ignác Miklík urgoval pořízení sádrové kopie pro kostel a Alšova jihočeská galerie tak zjistila skutečný stav. Alšova jihočeská galerie v dopise z roku 1955 ujistila správce farnosti, že socha zůstává majetkem kostela v Rudolfově a galerie přebírá všechny závazky Městského musea. Zároveň se omlouvala, že ji nebyl znám závazek Jihočeského musea a že nevěděla, že socha je stále

majetkem farnosti¹³. Roku 1956 byla pořízena polychromovaná sádrová kopie sochy, která se dodnes nachází na bočním oltáři Panny Marie kostela sv. Víta v Rudolfově.

Navzdory výše uvedeným skutečnostem došlo dle komunistických zákonů o muzejní činnosti (první z roku 1959) k zapsání originálu Madony Rudolfovské do přírůstkových knih Alšovy jihočeské galerie. Jakkoliv se nám to může zdát absurdní, tento protiprávní akt, který nerespektoval skutečný stav vlastnictví, bezpečně známý i galerii, v současnosti zakládá majetkové právo Alšovy jihočeské galerie na toto umělecké dílo.

První pokus o nápravu poměrů byl podniknut Biskupstvím českobudějovickým roku 2003 upozorněním tehdejšího ředitele PhDr. Rulíška na skutečný stav věci¹⁴. Od podzimu roku 2008 se z iniciativy vlastníka podnikají další kroky, aby bylo oficiálně potvrzeno spravedlivé právo rudolfovské farnosti na sochu. Současný stav je takový, že na několik doporučených dopisů Krajskému úřadu v Českých Budějovicích bylo odezvou jedno ústní jednání a ústní informace o tom, že záleží na usnesení krajského zastupitelstva. Dle výroku Ústavního soudu České republiky - v podobné záležitosti - prý nezáleží na tom, zda zápis do přírůstkové knihy byl proveden neoprávněně.

Jiří Černý

Diecézní konzervátorské centrum

Socha Madony po restaurování (současný stav).

¹ Böhnel B. Dějiny města Rudolfova, České Budějovice 1956, s. 196, 291.

² Tamtéž s. 291; Černý J.: Madona přišla o pravou ruku, ale zlatá koruna jí zůstala (původní název článku Madona z Rudolfova), in Českobudějovické listy, 21. 12. 2004, s. 18 (příloha Rudolfovské listy); Černý J.: Kostel a Madona v Rudolfově, Te Deum 3, 2009, s. 54-56.

³ Denkstein V.: Madona z Rudolfova, in Cestami umění, Praha 1949, s. 98n.

⁴ Denkstein V. – Matouš F.: Jihočeská gotika, Praha 1953, s. 42.

⁵ Kutal A.: Gotické sochařství, in Dějiny českého výtvarného umění 1/1, Praha 1984, s. 222.

⁶ Rulišek H.: Gotické umění. Sbírkový Alšovy jihočeské galerie, Hluboká nad Vltavou 1989, s. 11.

⁷ Lavička R.: Gotické umění. Průvodce sbírkou středověkého umění AJG, Hluboká n. Vlt., 2007, s. 11.

⁸ Socha Madony ze Strakonice, rovněž z jedlového dřeva, vysoká 134 cm, pochází z johanitské komendy ve Strakonici. Na rozdíl od rudolfovské sochy má vertikální řasení šatu. Srv. Kutal, pozn. 5, s. 220.

⁹ Jako zástupce „Správy Městského Muzea a Diecézního církevního muzea“ v Českých Budějovicích. Adolf Träger (1888-1965), výtvarník, absolvent AVU v Praze, v letech 1945-48 ředitel Jihočeského muzea v Českých Budějovicích.

¹⁰ Archiv Římskokatolické farnosti Rudolfov, revers ze dne 2. 9. 1947.

¹¹ Opět Adolf Träger, srv. pozn. 9.

¹² Archiv Římskokatolické farnosti Rudolfov, revers 7. 2. 1949.

¹³ Tamtéž, dopis ze dne 31. 8. 1955, podepsán ředitel galerie (Bohumil) Houdek. Bohumil Houdek (1914-1985), první ředitel Alšovy jihočeské galerie.

¹⁴ Biskupství českobudějovické, č. j. 2166/2003

Solušní bratři, Jan Hus a univerzita

Na počátku července jsme oslavili dva státní svátky, svátek svatých Cyrila a Metoděje a připomínku upálení mistra Jana Husa. O významu obou těchto dní se každý rok píše mnoho slov v mnoha různých kontextech. Z pozice člověka na univerzitě je významný i pohled související se vzdělaností.

Univerzity byly ve středověku zakládány církví a jejich idea hluboce souvisí s křesťanstvím. Důraz na svobodné hledání pravdy by nebyl možný bez toho, co křesťanství mimo jiné přineslo: odbožštění přírody, přesvědčení o rozumnosti a poznatelnosti světa, ve kterém se projevuje Boží stvořitelská idea, důraz na pravdu, která osvobozuje. Cyril s Metodějem i Jan Hus nám tyto věci připomínají zvláště významným způsobem. V době soluňských bratří samozřejmě univerzity ještě neexistovaly. Ale to, co Cyril s Metodějem především přinesli, byla vzdělanost a řád. V pravém slova smyslu nebyli ti, kdo zde poprvé hlásali evangelium. V době jejich příchodu zde již kostely stály, pravděpodobně díky působení škotské misie a později franckých kněží. Ale Cyril s Metodějem dokázali přinést to, co naši zemi umožnilo tuto nově objevenou víru zažít a zpracovat tak, aby se stala skutečně osvobozující a plně prožitou.

Dali nám písmo, bohoslužbu v rodném jazyce, překlad evangelií a soudní zákon. Díky tomu jsme byli jedním z prvních národů, který měl svůj překlad Písma i liturgii v jiném jazyce než byla trojice hebrejština – řečtina – latina. A mohli jsme vlastními slovy a vlast-

ním stylem o Bohu a jeho stvoření přemýšlet, mluvit a společně vzdávat díky.

O několik staletí později, v době Husově, již byla situace odlišná. V Praze existovala univerzita, na které byl mistr Jan významným činitelem. A jeho život ukázal mnoho věcí, typických pro ideu univerzity – především důraz na pravdu a její svobodné hledání a hlásání. K tomu patří i omyly a slepé uličky, ale samozřejmě by neměly končit upálením toho, kdo se mýlí. Smutný Husův konec je bohužel tím, co se v dějinách někdy stává a na co hrdí být nemůžeme. Naše dějiny také ovlivnil velice neblaze. Přispěl však díky svému boji za větší práva Čechů na univerzitu i tím, co se ukázalo jako protiklad k ideji univerzity – k vypuzení profesorů jiných jazyků a v posledku k provincionalizaci naší české univerzity. Husův svátek nám tak před oči staví dvojí memento: za prvé, hledat pravdu, vyznávat pravdu a pro pravdu být připraven i zemřít – a zároveň si vážit těch, kteří se třeba mýlí, ale mají čisté svědomí a úmysly. A za druhé: uznat, že neexistují bariéry mezi jazyky a národy v tom, co je pro hledání pravdy podstatné.

V dnešní době, která tolik mluví o stavu našeho školství a naší vědy, stojí za to mít v kontextu těchto dvou po sobě jdoucích státních svátků na paměti cyrilometodějskou i husovskou inspiraci: Hledat pravdu svým jazykem, ale nepotlačovat jazyky jiné. Jít za pravdou až do krajnosti, ale nelikvidovat ty, kteří se podle našeho soudu mýlí.

Tomáš Machula

Bratři kapucíni v Sušici

vás srdečně zvou na

Slavnost Porciunkule

Panny Marie, Královny Andělů

v pondělí 2. srpna 2010

v klášterním kostele sv. Felixe v Sušici

Mše svatá:

9.00 - hlavní celebrant

br. Serafín Beníček, OFMCap.

11.00 - hlavní celebrant

P. Miroslav Nikola

18.15 - hlavní celebrant

P. Vítězslav Holý

Příležitost ke svátosti smíření bude od 8. hodiny.

Podmínky pro získání

plnomocných odpustků:

Základní:

- * být v milosti posvěcující (sv. smíření přijmout týden před anebo týden po úmyslu získat odpustky),
- * přistoupit ke sv. přijímání v den úmyslu získat odpustky,
- * modlitba na úmysl Svatého otce.

Zvláštní:

- * navštívit kostel,
- kde lze získat odpustky,
- * zde se pomodlit Vyznání víry,
- Modlitbu Páně a libovolnou mariánskou modlitbu.

Duchovní cvičení pro dívky od 18 do 30 let

29. 8.-2. 9. 2010 na Maria Hilf
ve Zlatých Horách (Jeseníky)

MILOVAT A BÝT MILOVÁN

Přednáší:

P. Bernard Slaboch, O.Praem.,

pořádají sestry boromejky

Příjezd: v pondělí 29. 8. ve 14-16 hod.,

Odjezd: ve čtvrtek 2. 9. po snídani

S sebou: Bibli, breviář (kdo má), spacák, přezůvky, hodinky, boty do hor, teplé oblečení

Cena: dobrovolná

Kontaktní osoba:

S. M. Vincenta Kořínková,
vincenta@boromejky.cz,
mobil 723 477 525,

738 01 Frýdek - Místek, Palkovická 524

PŘIHLÁŠKA

(poštou nebo e-mailem, předběžně i tel.)

musí obsahovat:

Jméno, škola nebo zaměstnání,
rok narození, adresa,
e-mail, telefon.

KLÁŠTER MILEVSKO

17.-19. 9. 2010 v 19 hod.

Varhanní festival v klášterní bazilice

Varhanní festival se koná
v rámci projektu Metanoia Arte,
dramaturgie a režie: Jan Vittinger.

Vstupné: 70 Kč

23. 9. 2010 v 19 hod.

HOST V LATINSKÉ ŠKOLE

Pavel Bobek

Hostem Stáni Suchanové je český zpěvák
stylů pop-music, country a rock and roll.

Vstupné: předprodej 90 Kč.

9. 10. 2010 v 17 hod.

Pocta Panně Marii Růžencové

W. A. Mozart: Missa brevis C Dur,
zvaná Korunovační, a moteto
Exsultate, jubilate.

Účinkují sólisté sbor a orchestr opery
Jihočeského divadla pod taktovkou

Jaroslava Vodňanského.

Vstupné: 50 Kč

Pět slavných osobností na scéně

Ferdinando Castelli, SJ

Je předností divadla, že uvádí na scénu člověka: člověka, který se vzrušuje, ptá, křičí, modlí se, pláče, je zmítaný protiklady a dilematy, nadějí a zklamáními, temnotou a mlčením. Je-li tento člověk význačnou osobností, scéna nabývá zvláštní kontury, které otřásají a zneklidňují. Pět osobností, které nyní potkáváme na scéně jsou vynikající: Tolstoj, Nietzsche, Terezie z Lisieux, Freud a Kafka. Vedle Freuda je také Bůh. Ale jak se dívat na takou osobnost v dramatu? Scény, ve kterých se pohybují a mluví, nám nabízejí přestávku aristokratické zábavy, blahodárné pro mysl i srdce.

Lev Tolstoj, „Noc v Arzamasu“

Lev Tolstoj jako spisovatel je orlem letícím vysoko a slavnostně, jako člověk je zraněný a ztracený poutník. Jeho literární tvorba líčí člověka, který kráčí mezi stíny, uprostřed boje dobra se zlem a hledá přístav pokoje. Noc v Arzamasu od Vincence Arnone, uvádí na scénu Spisovatele v posledních letech jeho života, který zápasí s obtížnými rozhodnutími svého svědomí a s hlasy příslušníků své rodiny. Je to tedy text, který se podobá zpytování svědomí člověka, který si téměř posedlým způsobem uvědomuje volání země i nebe.

V roce 1869 Tolstoj se odebral do Arzamasu, aby tam investoval peníze, jež dostal za vydání románu „Válka a mír“; chtěl tam koupit nějaké pozemky, jež byly právě na prodej. Strávil noc v jednom pokoji, kde dojde k tomu, co sám nazve „hrůza z Aramazu“. Především večer se několik, zapáchajících a opilých mužů chlubí, že zabili pět, deset, dvacet lidí „a byli na to hrdí, chlubil se tím a smáli se jako by šli na svatbu“. Děj „Noci z Arzamasu“ se odehrává v kostele, před oltářem, scéna je temnělá. Tolstoj vypadá jako ctihodný stařec, jeho mysl i duše jsou ještě jasně a rozechvělé. Jeden ženský hlas se ho táže a staví ho před jeho životní rozhodnutí.

Nejprve jako nihilistu a pak věřícího v Kristovo učení, které mu dá znovu se zrodit a uchrání ho před sebevraždou a nakonec je to Jasnaja Poljana, osvícení („paprsek světla navíc pro mne“) která mu dala nový pohled na všechno a která mu změnila život. Hlas však naléhá: „Onoho roku (1881) změnila tvůj život, avšak ty ses stal nesnesitelný, radikální, bezcitný vůči druhým a rodině, uzavřel ses do svého mysticismu“ (str. 17).

Hlas se ztělesní: je to žena, která se k němu přiblíží, sundá svůj závoj, který zakrýval tvář. Je to Sofie, jeho žena. On celý užaslý zvolá: „Ty, ty Sofie, má Sofie, má manželko Sofie, matko mých dvanácti dětí...“ Aniž by se dojala, připo-

míná mu, že neměl lásku k dětem („Byly to snad děti našeho hříchu?“) lhostejnost k rodině („Což jsme se nespojili ve jménu Krista Pána?“) a útěk před rodinnými povinnostmi. K hlasu Sofie se připojují hlasy pěti dětí, které vystupují jako stíny a opakuji evangelijní povinnost dát přednost pomoci rodině před obětí oltáře.

Starý otec si nejprve rukama zacpává uši, potřásá hlavou a vzlyká, pak vysvětluje důvody svých rozhodnutí, jež jsou odleskem slov, před chvílí pronesených tajemným hlasem mimo scény. „Z milosti Boha jsem člověk a křesťan, pro své skutky velký hříšník pro své povolání nejubožejší poutník, bloudící z místa na místo. Moje pozemské statky jsou rancem na zádech s trochou suchého chleba a uvnitř rance je kazajka, Písmo svaté a nic jiného“. Obětoval jsem všechno, abych sloužil Všemohoucímu „i své děti“, zřekl se „zákona zub za zub“, který považuje za správný jak stát tak církev; (str. 27).

I vůči sobě je Tolstoj neúprosný. Utekl od rodiny, protože Kristus řekl, kdo miluje otce a matku více než jeho, není ho hoden; řekl také, kdo miluje dceru nebo syny více než jeho, není ho hoden (str. 29). Utekl před rodinným pohodlím, namáhal se jako venkovan na polích, stal se učněm u ševce, ale není klidný: uvědomuje si, že do něho pronikají iluze „dokonalosti, radosti, pokoje, mystiky, překonat toto tělo, které mě vězní, které mě dusí, jež mě udržuje v nízkosti“. Temnota, lež, hřích, zlo. Dosáhl slávy, ale musí ještě hledat, klepat, zoufale se pachtit po smyslu věcí, zahalit se do svých myšlenek, projít cestou smrti a tam se ztratit.

Po záplavě tolika vzpomínek, některých útěšných, některých hořkých, myšlenky autora *Smrti Ivana Iljiče* se soustředí na jeho smrt, kterou cítí, jak se blíží. Pojímá ji podle svého náboženství: je to náboženství bez Nejsvětější Trojice, bez osobního Boha, bez vtělení Slova, bez církve, bez nesmrtelnosti duše. Smrt? To je ztratit se, utonout v nekonečném pokoji věčného přibytku Boha, kde se na všechno zapomene a kde se uvidí, že „všichni jsou nic“.

„Uteču před sebou, před svým jménem, před svým tělem z vězení, kterým je tento smrtelný život; uteču, z pavučiny lží, donucování, uteču od svých knih, od stránek svých deníků, od své slávy. Ach, smrt, propast, budoucnost: budu žebrákem bez domova, bláznem Krista, ubohým žebrákem s holí v ruce, který bude chodit od jednoho kláštera do druhého, budu cizincem v každém domě a budu prosit o skývu chleba dům od domu. A budou se mě ptát: ale kdo jsi vlastně? Jak se jmenuješ? Odkud přicházíš?“ (str. 33 nn).

Je-li smrt něco jako „ztratit se ve věčném přibytku Boha“ tedy zničení – zapomenutí, nicota – osoby, pak současný život ztrácí svou cenu, „Nemám ani otce a ani matku kromě Boha a země“ (str. 34). Ale jaký to může být Bůh, když není osoba, není stvořitelem, není tran-

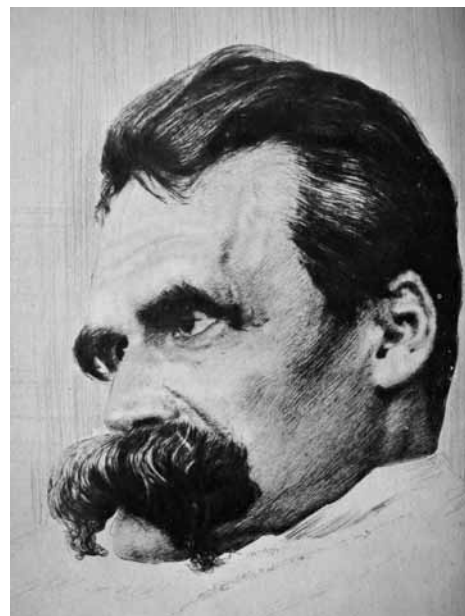
scendentním bytím, k němuž se člověk může obracet? Tolstojův Bůh, pojatý podle imanentistického a naturalistického klíče, je maska otcovství. Země je „moje matka“? Není-li duše nesmrtelná, člověk je plodem procesů země a v ní se také rozpadne. Kdo jsem? Jak se nazýváme? Odkud přicházíme? Zbytečné otázky.

Divadelní hra vyústí do výhledu na smrt: „Optima, Astápovo, Astápovo,... jež se otevřela ve stanici Astápovo, kde „stařec s dlouhým vousen a velmi sladkým výrazem“ byl nalezen mrtvý. „Má vzhled ctihodného patriarchy, je slavnostní ve své chudobě. Kdopak to je?“ V kapse mu najdou dokument: Lev Nikolajevič TOLSTOJ.

Text Vincence Arnone, je spíše „tolstojovskou recitací“, než nějaké drama. Tak to definuje sám autor. Dramatická akce je nahrazena nasloucháním „hlasům“ a přítomností Sofie a dětí, více stínů než aktivních postav. Autor chtěl upřesnit dva prvky: úzkostné otázky, které zmítaly Tolstojem v posledních dnech a výzva k nenásilí jakéhokoliv druhu, to byl základ jeho náboženství. Tolstojův svět je jist mnohem rozsáhlejší; „Noc v Arzamasu“ je text – střízlivý a jasný, který vybízí k přijetí a prohloubení. Sté výročí jeho smrti (2010) k tomu poskytuje příležitost.

Nietzsche a Terezie z Lisieux – Společně do hlubin

Co může mít společného Friedrich Nietzsche se svatou Terezií z Lisieux? On hlasatel smrti Boha; ona svědkyně Boží přítomnosti? Zdálo by se že nic. Stojíme před dvěma protikladnými světy, živě vytesanými ve vlastním těle, jejich hlasy doléhají do dalekých horizontů. Bridget Edman měla odvahu se do toho pustit, studovat je a prezentovat je, zaměřující se na ideje, které ovládaly jejich život. Překvapivě odhalila některé důležité aspekty, které spojují jejich životní

zkušenosti ba dokonce je sbratřují. Spisovatelka předložila tyto aspekty v dramatu „Trny růží“, které je málo známé, i když má značnou hodnotu pro svůj obsah i pro scénickou originalitu. Kdo je Bridget Edman? Narodila se 1957 ve Švédsku, v luteránské rodině, po pobytu v Holandsku a Velké Británii se odstěhovala do Durbanu, v Jižní Africe, obrátila se na katolickou víru a v roce 1978 vstoupila do řádu Bosých karmelitek v Johannesburgu. Nyní žije v klášteře v Cape Town. Je autorkou duchovních děl a dramatických textů pro soukromá představení.

Trny růží mají hudební strukturu: mají pět jednání, inspirovaných X. Symfonií Gustava Mahlera. Každé jednání uvádí na scénu paralelní epizody z života Nietzscheho a svaté Terezie. V prvním jednání je vidět filozofa, jak sedí u psacího stolu. Je slyšet úder zvonů, které ho zneklidňují, protože mu připomínají Boha. Avšak Bůh je mrtev a on, Nietzsche zůstal sám. Co na tom záleží? „Nepotřebuji nikoho, ani muže, ani ženu, ani Boha“ Musí dosáhnout vrcholku, kde zazáří jeho génus. „Ale to je děsné. Je tu chladno a samota. Nic nezůstává. Nic, ba ani sebevražda“. Zůstává nekonečno, které na něho upírá pohled a nahání mu strach. „Ó hrozné nekonečno“. Je nutno bojovat, aby zvítězil nadčlověk. Ve vzrušeném rozhovoru se svým asistentem Petrem Gastem, vyhlásuje některé zásady nadčlověka: musí být sám, zřeknout se štěstí i lásky. „Jednou jsem také já chtěl být šťastný. Chtěl jsem milovat – Ale nebylo nic a nikdo, kdo by zasluhoval mou lásku. Láska ponižuje, Petře. Dělá tě maličkým. Jenom slaboši, červové lidství milují. Silní bojují o moc a to dává dělat lidstvu pokroky a být více ušlechtilé“ str. 135) Osud nadčlověka vyžaduje aby kráčel vpřed v temnotě a prázdnu k horám, kde je mráz. „Velikost je úděsná, Petře, hrozivá a osamělá“.

Také na Terezii, která zasvětila své mládí Bohu lásky, padne hrůza, když jí chrlení krve v klášteře v Lisieux, dává předtuchu blízké smrti. V nebi uvidí Boha, že ano? A blahoslavenou Pannu a maminku a tatínka? „Protože ráj existuje, že ano? Řekni mi to! Řekni mi to!“ Ale Bůh mlčí, smrt nahání strach, pochybnosti na ni útočí. „Proč po mně žádáš tolik? Ty, ty, který

opravdu jsi – ach, Bože. Utrpení těla i duše pokračuje, je stále bolestnější. Nebe je pro ni zavře-no. „Ach, můj Bože, je taková tma, taková tma. Nikdy jsem nevěděla, že by bylo možné pochybovat – chlad noci, temnoty, zima – prázdnota, jenom prázdnota – žádná posila, žádné ujištění – Můj Bože! Jsi tam? Proč jsi tak mlčenlivý? Jsi opravdu – Nebo není nic?, str. 111)

Železné sevření, které svírá srdce, trvá osmnáct měsíců „a tyto měsíce byly jako staletí“ vyznává. Také Nietzsche zůstal sám zcela sám na vysoko čnějícím vrcholku hory, v chladu, zabraný do vyhlášení svého poselství.

Miloval jsem Lou opravdu? Ano, miloval jsem ji jako jsem nemiloval žádnou ženu. Tentokrát to nebyl jenom živočich. Bylo cosi jiného, ale ona – ta opice, zrádkyně! Žena, omyl přírody! Měla by být zbičována! (...) Nemá doslova nikoho. Ani manželku, ani Boha. A tedy to pro mne nemá žádný význam, žádný cíl ani zde ani potom., ono potom, které neexistuje (...) A tak se zakotvuji v mravním nihilismu, který není ničím jiným, než logickým následkem naprosté metafyzické porážky(...) Avšak je to těžké být bez domova(...) Nadčlověk – ale mám strach. Mám tolik strachu“ (b. 129. s).

„Můžeme se bát společně“, říká mu nevinně Terezie, která je vedle něho ve šťastné scénické transpozici. Rozhovor mezi dvěma tak rozdílnými osobami je prostý. Střízlivý, zaměřený na málo věcí. Proč -. Ptá se ona – nedělit se o strach a samotu? Proč se nestát přáteli. Proč nejt společně, nezáleží na tom, kam, i třeba na okraji propasti, ale společně? Její výzva je naléhavá.

Pojď se mnou a stačí, prosím tě, pojď – (...) a co budeme dělat? Kráčet – Kráčet a kam? – Ke svobodě. – A co ví o svobodě žena jako jsi ty? Ženy jsou pro to aby byly otrokyněmi – To neříkáš vážně, že ano? – A proč ne? – A tedy kdo je svobodný? – Kdo má moc. – Všichni budeme mít moc – To je nemožné – Proč bychom ji nemohl sdílet? Nemíním se bavit o tomto argumentu s ženou, zvláště s tak mladou, jako jsi ty. Ženy jsou k tomu aby byly otrokyněmi. – To zní úděsně – Tím hůř – Naháníš mi strach – To by ti mohlo dát podnět k zamyšlení – Já jsem si jista, že jsem svobodná a že také budu. – Svobodná padnout do propasti. – to vím. To všechno znám. Nemůžeme mít strach společně: Prosím tě. – Já nemám strach – Ale jistěže ano. Ne – Můžeme mít strach společně a kráčet společně – a kam? Ke svobodě – A padnout do propasti? – Padněme společně – Padá každý sám – Ale my si musíme jeden druhému pomáhat (str. 139-141). Rozhovor pokračuje. Nietzsche jí naznačuje svou teorii boje o přežití, která předvidá vyhlazení slabých. Terezie se nezalekne a trvá na své touze kráčet společně a také padnout do propasti, ale společně. A když se loučí, ona mu slibuje, že se vrátí, aby se s ním setkala. Brzo sama udělá úděsnou zkušenost propasti. Referuje o tom ateistický lékař, který ji ošetřuje.

„Náhle mi byla vzata jakákoliv jistota. Temnota naprostá temnota mne zahallala a zůstala jsem viset nad propastí. Zpočátku jsem nevěděla, co se děje. Jakoby chladná, ledová ruka uchopila mou duši. Byl to nesnesitelný strach. Nechtěla jsem žít, ale neodvažovala jsem se umřít. Avšak zatímco jsem tam visela, aniž bych věděla, zda spadnu – a kam? – nebo zda budu i nadále viset

na onom jediném vlákně, stalo se něco podivného. Viděla jsem život, celý život, svatý i hříšný, škaredý i krásný, malý i velký, viděla jsem do života, do celého života a byla to jedna jediná věc. – Vstoupila jsem do myslí lidí – a spojila jsem se s celým lidstvem – pochybujícím, trpícím a kolik utrpení existuje! – byla jsem zcela sjednocena s nesmírným množstvím všech dob a všech časů. Byla jsem všude a byla jsem kým-koliv. Byla jsem jedna jediná věc a já milovala všechny jak jsem nikdy předtím nemilovala“ (str. 197nn).

I když visí nad propastí, Terezie ví, že „že se vlákno nepřetrhne“, že nelze Boha „vykořenit“ ze svého života, že všichni kráčíme na okraji propasti a všichni toužíme po tom, abychom tam nespadli. Kvůli této zkušenosti cítí, že může jít u stolu ateistů, že se musí považovat za přítelkyni Nietzscheho a kráčet s ním k pravé svobodě. Nejsme sami v temnotách noci nebo v chladu hory, jak si myslí on. Člověk je solidární se všemi, je třeba vzít se za ruce a dosáhnout spolu cíle. „Ateista je můj bratr“.

V posledních scénách Nietzsche blouzní, a smíchává své blouznivé vidiny. Pak se vysílen zhroutí v naprosté temnotě. Také Terezie je v temnotě, která pochází ze smrti. „Kalich – je plný – plný až po okraj – ale – já – jej budu pít – Ach – dobrý Ježíši – já jej piji – s Tebou – za všechny. Umírá libajíc kříž. „Ježíši, miluji Tě“.

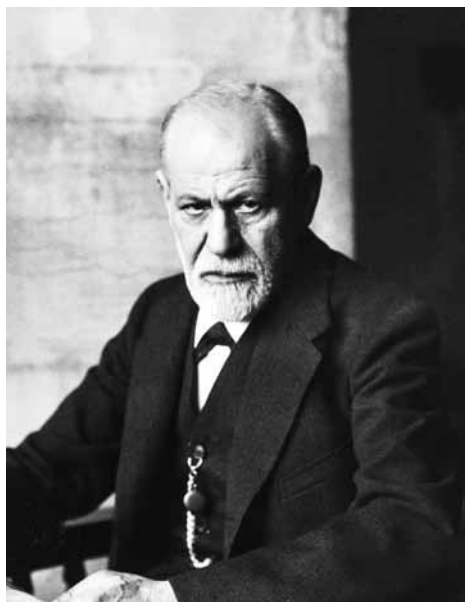
Na scéně se znovu objeví Nietzsche, ještě hodně vysílený. Znovu se objeví také Terezie, oblečená v bílém a zastaví se kousek od něho, ale on ji nevidí. „Bonjour Monsieur, Nietzsche. – Kdo jsi? – Nevzpomínáš si na mne? – Neznám tě – Ale určitě mě znáš(...) Přišla jsem vzít tě sebou(...) Proč bych měl jít s Tebou? – Protože Tě mám ráda“ - Rozhovor pokračuje jiskřivými replikami, které u ní mají tón klidného očekávání, v něm špatně skrývané touhy po citu a místech odpočinku, zatímco se šíří v atmosféře motiv vzkríšení pátého dílu Mahlerovy symfonie. Pak nastane mlčení „Zůstaň – zůstaň!“ jsou poslední slova, která pronese Nietzsche k Terezii

Mluvili jsem o aspektech, které spojují oba hlavní představitele. Jsou v podstatě tři. Především zkušenost propasti, která formuje jejich život. V Nietzscheově propasti je prázdno, nicota; v Tereziiině je Bůh („On byl tam v propasti“), který na nás čeká a nás zachraňuje. On „z vůle po moci, jež je podstatou člověka“ a činí ze života boj: „Buď člověk zabije nebo je zabit“. V ní vůle je výrazem lásky, která se dává všem bezpodmínečně, až k darování sama sebe. Nakonec oba dva mají vědomí, že mají splnit poslání. Nietzsche musí hlásat, že Bůh je mrtev a že „život není nic jiného než kráčející stín, který nic neznamená“; Terezie musí učit „malé cestě“ totiž „že jsem všichni maličci, a tedy ponechat, Bohu, „aby vzal oprať našeho života“ a dát se Jím nést.

Sigmund Freud je navštíven Bohem

Znal jsem Erica-Emmanuela Schmitta jako autora nevázané fantazie, se satiricko-humoristickým nádechem, bohatého obsahem, originálního. Návštěvník, potvrzuje a zesiluje

Pokračování na str. 12.

Pokračování z 11 str.

toto přesvědčení. Autor uvádí v tomto dramatu na scénu Sigismunda Freuda a Boha: ne nějakého abstraktního Boha, čistou transcendenci, nýbrž vtěleného Boha, který navštíví zakladatele psychoanalýzy. Mezi oběma se rozvine rozhovor hned naježený a polemický, hned nostalgický a srdečný. Vstupují do něho problémy, které se jich týkají, s obžalobami, které vznášejí obvinění jak na Boží tak na Freudovo dílo. Diskuse, které je rozdělena do 17 scén, je živá, pronikavá, lahodná, také pro špetku humoru a ironie, které prolínají replikami. Hned je jasné, že E.-E. Schmitt zná dobře jak Freudův život a myšlení tak některé teologické a filozofické problémy.

Jsmo ve Vídni v dubnu 1938, během nacistické okupace. Freud se chystá opustit svou rezidenci, aby unikl před Gestapem, které pořádá honičku na Židy. Je nemocný. Má rakovinu, která mu šířá jícen (umírá pak následujícího roku). Dcera Anna ho ošetruje s láskyplnou oddaností. Skupina nacistů vtrhne do jeho bytu, prohlédá jej, pak odchází, ale odveče s sebou dceru. Freud zůstává ohromen, téměř zoufalý, když tu se před ním objeví jakýsi neznámý člověk, elegantní, ve fraku s rukavicemi, v plášti a s hůlkou v ruce. Kdo to je? Někjaký zloděj? Jak sem vstoupil? Freud: „Ptal jsem se vás, kdo jste?“ Neznámý: Stejně byste mi nevěřil. Co tak si trochu povykládat? Jste pro? Freud je rozmrzelý ale také překvapen několika replikami vetřelce, týkajícím se jeho minulého života i jeho budoucnosti. Ví také o jeho poslední knize „*Mojžíš a monoteismus*“. Protože si myslí, že trpí nějakou úchylností, stále více zvědavý se rozhodne provést na něm hypnózu. On to přijímá a lehne si na lůžko, zatímco Freud vezme kyvadýlko a kývá jím pomalu před očima pacienta, který usíná, zatímco nedefinovatelná hudba naplňuje scénu neskutečností. Výslech je překvapující:

Jak se jmenuje? – Člověk má jméno pro sobě podobné. Já však jsem jediný svého druhu. – Kdo jsou tvoji rodiče? – Nemám je. – Zemřeli? – Jsem sirotkem od narození – Nemá na ně žádnou vzpomínku? – Žádnou – Proč nechce mít vzpomínky? – Chtěl bych je mít, ale nemám je. – Proč chce zapomínat? – Nikdy na nic nezapomenu, avšak nemám vzpomínky. – Kdy poznal

Sigismunda Freuda: – Po prvé, kdy se dal u mne slyšet, řekl: „Jsem Sigismund Freud, mám pět let, existuji (...)“ – Ale vy jste mnohem mladší než Sigismund Freud. Kolik máte let? – Nemám žádný věk – Vy jste nemohl slyšet Sigismunda Freuda, vždyť jste se ještě nenarodil – To je pravda, nenarodil jsem se“ (str. 44 nn).

Výslech pokračuje. Některé repliky neznámého jsou udivující a ohromují Freuda. Že by pacient byl Bůh? „Musíte mě omluvit, nedokážu uvěřit, že jste vy (Bůh) – Já to vím, Ty ve mne nevěříš. Doktor Freud je ateista, velkolepý ateista, ateista který přispívá ke konverzím, je to katechumen nevěry“ (str. 48). A neznámý vyloží velmi přesně termíny, teorii Freuda o původu ideje Boha. Bůh? „Halucinační ukojení, fantastické promítnutí. „Člověk si vyrobí Boha, protože příliš baží po tom, aby tomu věřil. Potřeba vytváří předmět“ (str. 52) Také Freud si to uvědomil.

A neznámý? Je to prostě blázen a vůbec ne nějaký Bůh! Vždyť policie právě pátrá po nějakém bláznovi, který uprchl z blázince. Nazývá se Walter Oberseid. Říká se, že vešel do budovy, kde bydlí Freud. Hle, to je onen neznámý, který potají vstoupil do profesorova bytu a dělal, že je Bůh. Waltere Oberseide, vy jste brilantní podvodník, ale musí se uznat, že vaším učitelem podvádění je Bůh, sám Bůh“ Bůh není k ničemu. „Atomy, náhody, a náraz částic stačí a přebývají, aby se vysvětlilo, že vesmír je tak nespravedlivý“ Bůh je naprosto neúčinná domněnka, „Rozum rozptýlil přízraky... Od nynějška nebudou svatí, pouze lékaři“ (str. 75) Skutečnost bolesti vylučuje existenci Boha. „Hleď tu jsme jen my dva, dva mužové se svým utrpením... A proto neexistuje Bůh... Nebe je prázdná střecha bolesti lidských bytostí...“

Na toto ateistické řečnění Freuda neznámý odpovídá s klidem; ukazuje, že za hrůzy ve světě není odpovědný Bůh nýbrž člověk. A přimhouřenýma očima, zasněným tónem jasnovidce ohlašuje ničení jež dopadne na svět: „rudý mor“ na Východě a hnědý mor“ na Západě, deportace, plynové komory, bestiálnosti.

A přijdou jiné morové rány a všechny vyvolá tentýž virus, tentýž, který ti brání, abys uvěřil ve mě: pycha. Nikdy lidská pycha nevyrazila tak daleko. Byly doby, kdy se člověk spokojoval, že vzýval Boha, dnes přejímá jeho místo. V člověku je božská část a právě ta dnes umožňuje popírat Boha. Vy nejste nijak menší, skoncovali jste se vším: svět není nic jiného než produkt náhody, zmatené střety molekul... A protože není žádný pán, člověk diktuje zákon“ (str. 87)

Ničící zákon, který zotročuje, narkotizuje, oslepuje. Peníze budou prohlášeny za boha, a celý svět bude kráčet vpřed v temnotách. „Po tobě, Freude, bude celé lidstvo samo ve svém vězení“ (str. 89). Zděšený Freud namítá: „Vždyť tohle jsem nechtěl!“ Uvědomuje si, že se obrátil na neznámého, jako by byl Bůh, svírá hlavu v rukách, nařiká, snaží se ovládnout. Vrací se ale otázka: Kdo je ten neznámý? „Jeden nacist přináší neočekávanou zprávu: byl vypátrán Walter Oberseid. Byl skryt za popelnicemi. A tedy kdo je ten neznámý? Aniž by to výslovně prohlásil, neznámý se projevil jako Bůh, vtělený Bůh. Všemohoucí? – ptá se Freud. Ztratil jsem všemohoucnost i vševědoucnost – odpovídá mu – v té chvíli, kdy jsem učinil lidi svobodnými. Proč jsi je stvořil takto? Z téhož důvodu, který

dává dělat hlouposti, který dává dělat všechno a bez něhož by nic nebylo... z lásky (str. 104). Freud by dával přednost „Bohu, který hřímá, ustaranému, mstivému Bohu, se zakaboněným čelem a blesky v rukou... Vy všichni lidé dáváte přednost hroznému Otci než láskyplnému Otci“ Avšak Bůh miluje, pláče a trpí! Ach, ano – pokračuje neznámý – tobě by se líbil Bůh, před kterým člověk padá na zem, a ne Bůh který pokleká...“ A pokleká před Freudem, a láskyplně drží ruku, zatímco kolem zní Mozartova hudba „Mozart! Ten mi dával věřit v člověka...“ zvolá neznámý (Bůh) Setkání se chýlí ke konci.

„Už jdu pryč, Freude. Nemám otce, ani matku, ani sex, ani podvědomí. Nemohl jsi pro mne udělat nic, ale aspoň jsi mi naslouchal, Diky. – Opouštíš mě? – Nikdy jsem tě neopustil. Už tě nikdy neuvidím? – Kdykoliv budeš jen chtít, ale ne očima. – A jak tedy? – (položí mu prst na jeho srdce) Byl jsem zde, Freude, vždycky jsem byl tam skrytý. A tys mě nikdy nenašel. A nikdy jsi mě neztratil. A když jsem tě slyšel říkat, že nevěříš v Boha, zdál ses mi jako slaviček, který nařiká, že nezná hudbu“ (str. 123)

Freud, stále pronásledovaný pochybností, požaduje, aby neznámý zmizel před jeho očima jako zázrakem. Ať se jasně ukáže. „Bůh – odpovídá neznámý – který by se jasně ukazoval jako bůh, by nebyl Bohem, byl by nanejšť králem světa. Já se halím do temnoty, potřebuji tajemství, vždyť co by jinak zůstalo pro vás, abyste se rozhodli? Jsem tajemství, Freude, ne záhada (str. 125 nn). Dříve než zmizí, mu říká: Až do dnešního večera sis myslel, že život je nesmyslný. Od nynějška víš, že je tajemný“. Závěr dramatu je vypočítán na účinek. Neznámý vyskočí na římsu a zmizí. Freud ještě v zajetí představy, že to byl zloděj, uchopí pistoli a střelí po mizícím. Pak se podívá z okna: „Nezasáhl jsem jej“. Je to složité drama, dobře vybudované, plné ohlasů, které kladou otázky všem. Jeho idea je jasná: Bůh se nedá vykořenit z lidské duše, protože je jejím stvořitelem. Kristus je „pohoršlivým tajemstvím“, ale uklidňuje, protože zjevuje Boží lásku. Náš život je nutno chápat ve stínu této lásky.

Franz Kafka - „Považujte mě za sen“

Považujte mě za sen je „scénický průzkum“ (šetření) jak jej definuje sám autor Italo Alighiero Chiusano – v němž prezentuje z různých úhlů a téměř v policejním rytmu svět Franze Kafky, obývaném sny, nočními můrami, strachy. V tomto díle se životopisný prvek nabourává na visionářský a alegorický svět, a vyjadřuje se stručnými rozhovory, bohatými na vzpomínky a ohlasy, takže strhává čtenáře nebo diváka do kafkovské atmosféry. Inscenace je surreální. V temnějším prostředí se objevují Ka (Kafka, krátce předtím zesnulý) a Greg (chrobák z Metamorfózy), kteří přišli z jejich limbu. Ka má temný oblek, je vysoký a hubený; Greg má na hlavě černý cylindr, plášť, který zahaluje všechno; při pohledu na něho, jak se pohybuje, se zdá být broukem velkým jako tele. Ka vyskočí Gregovi na hřbet a honem do Prahy, udělat interview s Hermannem Kafkou, otcem Franze, který pro tuto příležitost dělá novináře: černé brýle, fousky, a tvrdák. Je snadné si předsta-

vit průběh interview mezi otcem („mohutným mužem s vousy, silným hlasem, se zadržovanou nebo rozpoutanou energií“) a synem (který přišel ze záhrobí). Vir otázek je naléhavý. Proč – ptá se Ka – otec nevychoval syna v židovském náboženství tím, že by mu předal „nejintimnější duchovní poselství, po němž Franz žiznil“? Proč zatížil svou energickou účinností ne příliš silná ramena Franze? Proč, když byl Franz maličký a plakával, proč ho vyhnal na balkon a zavřel skleněné dveře, ponechávaje ho v noční košili, zcela samotného? Proč znevažoval literární genialitu syna?

Reakce obžalovaného je tvrdá. „Nejsem mystik ani intelektuál. Sam jsem se vypracoval. Víš, jaké zaměstnání měl můj otec? (...) Ano ano, pane: byl řezníkem (...) A připomínám ti, že sama bible doporučuje nešetřit holí, když se se chtějí dobře vychovat děti. Já chtěl Franze dobře vychovat (...) Jeho díla jsou snad krásná, ale já jim málo rozumím. A to málo mi nedává pokoj“ (str. 20nn).

Otázky a odpovědi zrcadlí proslulý *Dopis otcí*, v němž Franz líčí situaci mezi despotickým otcem, zdravým a mohutným, samá práce a obchody, a slabým, neklidným nejistým synem. „Byl jsem rozdrčen – vyznává – prostou existencí Tvého těla“. Skončilo to tím, že se považoval za příživníka, za nečistého chrobáka, jak ho obvykle nazýval otec, za vetřelce, který není schopen žít, a snad je i vinen, že existuje. V této atmosféře sklíčenosti, a existenciálního ustrnutí probíhal jeho život a vznikala jeho literární díla. Druhé interview je s Max Brodem, největším znalcem Franze Kafky. Ka je v masce univerzitního profesora, kafkologa. Rozhovor začíná škádlivou otázkou: „Doktore Brode, vy jste byl Kafkovi andělským přítelem (...) Urazíte se, když vám řeknu, že Kafka, aspoň při četbě, může být trýzeň, oheň, který tě osvíti, ale také páli, stravuje tě? Nebo se mýlím? - Ne. Máte úplně pravdu. Sam Kafka chtěl, aby knihy, opravdové knihy byly takové: pohyby pudy, zemětřesení, psychické revoluce. Ba dokonce říkával: jako sekera, která roztíná náš vnitřní led“ (str. 34).

Přilehlavější otázky se týkají intimního života spisovatele. „Myslíte si, že by se Kafkovi nelíbilo, aby byl milován?“ – Jistě se mu nelíbilo, když mu to někdo říkal. Ale jsem stejně jistý, že

měl trýznivou potřebu být milován na hluboké úrovni?: aspoň mít skrytou jistotu“. Byl úchvatně prostý, měl bezpodmínečnou lásku k pravdě, dokázal naslouchat v účastném mlčení. Když mluvil, v těch slovech byl docela jiný způsob vidění života. Někdy z něho sálala úzkost, která ti brala dech... někdy zásahy bleskem hodné velkých mystiků“ (str. 41). Tváří v tvář záhadám světa a tragédii existence míval záblesky svrchovaného štěstí, humorného štěstí; ze svého židovství měl bystrý, trýznivý, dramatický smysl. A psal „aby se zpovídal, aby podával svědectví“ o dramatickosti života, i když to pro něho znamenalo „mučivé trýznění výčitkami“. Jeho mistrovské dílo? - *Metamorfóza*. Brod – „Člověk chrobák... kdo si na ně někdy vzpomene? – Ka (vzdychá) - Ani já ne, bohužel“. Brod – „Bohužel?“ Ka – „Neříkej mi, že ta historka není trýzeň“ (str. 47).

Třetí interview je věnováno Felicii Bauer, bývalé Kafkově snoubence v jedné kavárně v Berlíně. Ka má na tváři černou masku. „Vy jste onen Kafkův čtenář, který mě chtěl poznat?“ ptá se žena. „Omračoval mě elektrickými, velmi silnými a zároveň hrozně delikátními slovy“, vyznává. Všechno, co se v něm odehrávalo, bylo tajemné, a ani on sám se v tom nevyznal. „Převládá dojem, že všechny jeho spisy mu byly jakoby ve snu diktovány, nebo v jasném deliriu“. Jejich snoubenecký vztah – dvakrát přerušovaný – ji „spálil, vnitřně vyhlodal“ strašně ji unavoval a přiváděl k zoufalství.

Byla jsem při velmi krásných, geniálních věcech, které jsem nechápala. Ale také při velmi krutých, úděsných, které jsem chápala ještě méně. Téměř se mi zdálo, že jsem v chrámu archaického, krvavého náboženství, ale také plného kouzla. A on, můj muž, byl obětí svázanou na oltáři a připravený, aby byl obětován; a zároveň kněz-kat s nožem v ruce, připravený obětovat ji a obětovat sebe“ (str. 60).

Aby potvrdila své dojmy, Felicie odkazuje na tři texty, které „nahánějí hrůzu“: *Proces*, *Zámek* a *Doupě*.

V posledním interview vystupuje doktor Klopstock, Kafkův ošetřující lékař, který se o něj staral v posledních dnech života. Byly to nesmírně bolestivé dny kvůli souchotinám, které z něho udělaly bolestí přetékající stín, „Jenom jeho oči září jako lampy, když na tebe hledí“, vzpomíná lékař. Vzpomíná také na ženy jeho života, kromě Felicie Bauer, na Milenu Jesenskou, Doru Dymant, která o něj pečovala v posledních dvou letech až do smrti. Umřel v blouznění 3. června 1924. V poslední surreální scéně za všeobecného mlčení Felicie žádá Ka, který se probral z agonie: „Opravdu tě nemáme považovat za mrtvého?“ - „Za mrtvého? Ach ne!“ - odpovídá on. Zvedá ruce jakoby chtěl letět a říká: „Považujte mě... za sen!“

Text Chiusana, bystrého znalce Kafky, vyzdvihuje základní prvky spisovatelova díla ve scénickém provedení vynikající úrovně, který uchvátí čtenáře či diváka a dává mu vnímat drama člověka tváří v tvář gordickému uzlu života, bez jistých zakončení, bez vlasti, bez cíle, s duší, v níž plane neuhasitelná nostalgie po pravdě a spáse. V VII. Scéně Chiusano formuluje ústy Ka(fky) podmanivý výklad Greg(ora) Samsy) v *Metamorfóze*. Onen člověk-hmyz, který přijímá výkupné utrpení je symbolem Krista. „Ty jsi

malý Kristus“ mu říká Ka a připomíná mu, že otec po něm hodil jablkem.

„Zranil tvé krovky brouka, už ses neuzdravil, byla to gangréna, otrava krve, smrt. Nevzpomínáš si? (...)s jakou sladkostí jsi to tehdy všechno přijal! Byls člověkem, stal ses ohavným hmyzem: trpělivost. Rodina se od tebe odtáhla: trpělivost. Také tvá sestra, krátce na to Tě začala ignorovat, trpělivost. Tvůj otec tě smrtelně zranil: trpělivost. Slyšel jsi, že se odtud šeptalo na tvůj účet, jako se šeptá o umírajícím, který by udělal dobře, kdyby už odešel: trpělivost. A pak smrt, hrozná pro tebe, téměř svátek a úleva pro všechny. Byl jsi obětím beránkem, ukřižovaným a poplivaným vykupitelem: trpělivost, ale ne trpělivost otroka, který ohýbá svá ramena, protože se nemůže vzbourit. Klidná trpělivost, ta tvá. Téměř radostná: trpělivost mystika pod bodnými ranami, trpělivost toho, kdo miluje a rád se obětuje za druhé“ (str. 69 nn).

Je to příliš shovívavý výklad Chiusana? Myslím, že ne. Ospravedlňuji jej některé významné repliky Kafky: „Kristus trpěl za lidstvo“, Kristus, žid, který přinesl celému světu své poselství spásy“ Kristus „je propast světla“. Je vlastně třeba zavřít oči, aby člověk do ní nespádl“

Překlad: Josef Koláček, SJ, Řím, 12. 6. 2010

Ejhle oltář Hospodinův září...

V naději na vyslyšení proseb za uchování víry v našem národě byl slaven svátek svatých Cyrila a Metoděje, zvláště při hlavní pouti na Velehradě.

V tichosti a bez publicity byly mše svaté na svátek těchto světců slouženy i v některých kostelích naší diecéze. Publicitou není v tomto případě míněna reklama. Jen snažná prosba o to, zda by se mezi veřejnost nemohly s předstihem dostat informace o časech a místech, kde se mše svaté budou o tak významném svátku sloužit. Zda jako ve svátek, nebo jako ve všední den nebo vůbec. Nedávno se uskutečnila „noc kostelů“, které byla věnována značná prezentace v médiích, ale i časová náročnost na přípravu a realizaci.

Proto se velmi přimlouvám a prosím, aby se stejným nasazením byl vyhlášen „den kostelů“. Kostely byly přece postaveny ne pro prohlídky (i když nic proti nim), ale proto, aby se v nich věřící scházeli k modlitbě a ke mši svaté.

Dědictví otců, zachovej nám, Pane.

A. Hovorková

Charita pomáhá postiženým povodněmi

Na konci června 2009 postihly naši obec Malenice povodně. Postižení povodněmi byli vděční za každou pomoc. Charita ČR prostřednictvím Diecézní charity v Českých Budějovicích poskytla celkem 644 459 Kč. V prvním kole pomoci se jednalo o částku 208 000 Kč, která byla určena jako pomoc na likvidaci povodňových škod pro jednotlivé občany. Ve druhém kole se jednalo o částku 426 459 Kč. Tyto finanční prostředky měly občanům, postiženým povodněmi, pomoci při likvidaci škod z povodní a dále jim pomoci zabezpečit svá obydlí proti vodě. Občané zabezpečili své domy novými plastovými dveřmi a k nim protipovodňovými zábranami, dále pak zpětnými klapkami na kanalizační potrubí a protipovodňovými zábranami na okna. Za výše uvedenou pomoc malenickým občanům bych ráda poděkovala Charitě ČR.

Jana Slepíčková

Diecézní charita České Budějovice
srdečně zve

10. 8. 2010 v 17. hodin

na

SETKÁNÍ V SYNAGOZE V HARTMANICÍCH U SUŠICE

Poté navštívíme bývalý židovský hřbitov,
kde je hrob osvětimských žen
(zde končil transport)

Účast přislíbili:

Ing. Jan Litomský,

Diecézní charita Pasov (Německo)

Dětský tábor

„Léto na farmě“

Dobrovolnické centrum při Diecézní charitě České Budějovice pořádá ve spolupráci s Poradnou Eva pro ženy a dívky v nouzi již 4. ročník letního dětského tábora – letos s názvem „Léto na farmě“.

Tábor je tematicky zaměřen na všechno, co se dá poznat na farmě – zvířata, rostliny, řemesla a další. Pro děti je tábor jedinečnou možností, jak strávit alespoň část prázdnin trochu jinak. Tábor se koná na myslivně nedaleko Hluboké u Borovan od 7. do 13. července. Zúčastní se ho 16 dětí ve věku 6–12 let z klientských rodin Charity, tedy děti pocházející ze sociálně znevýhodněného prostředí, a 13 vedoucích (2 pracovnice Dobrovolnického centra a 11 dobrovolníků).

Na program je návštěva Třeboně a Borovan (Borůvkobraní), pěší výlety po okolí, táborák, večerní bojová hra, indické tance, hry, soutěže, výtvarné a sportovní činnosti, koupání, námořní bitva na plavidlech a mnoho dalšího.

Kontakt:

Diecézní charita České Budějovice
Mgr. Věra Michalicová,
Vedoucí Dobrovolnického centra
Kanovnická 11,
370 01 České Budějovice
tel. 732 250 873

Běloruských dětí přijelo na jih Čech už více než padesát

Českobudějovická Diecézní charita uspořádala v červnu 2010 již pátý ozdravný pobyt pro běloruské děti. I letošním ročníkem jej absolvovalo celkem 67 dětí.

„Jedná se o děti, které vyrůstají v sociálně slabých rodinách a trpí různými nemocemi v důsledku černobylské jaderné havárie,“ upřesnila vedoucí projektu Adopce na dálku při Diecézní charitě České Budějovice Taťjana Šeráková, která měla pobyt dětí na starosti.

Ta dále uvedla, že pobyt dětí má kromě sociálního i politický význam: „V Bělorusku vládne diktátor Lukašenko a tvrdí lidem, že u nich je na rozdíl od jiných zemí dobře. A děti s doprovodem, když pak přijedou k nám, pochopí, že jim lže,“ řekla.

V Bělorusku činí například učitelské platy v přepočtu 6 až 8 tisíc korun, důchody se pohybují v rozmezí zhruba 1500 až 3000 Kč a přitom ceny jsou tam zhruba stejné jako u nás. „Mnohé děti tam vyrůstají v hrozných podmínkách. Třeba tam žijí dva dospělí a tři děti v malém domku s jednou místností o dvaceti metrech čtverečních bez vody, koupelny a WC. Nelze se pak divit, že děti, když přijedou k nám tak jsou z koupelny u vytržení a vydrží ve vaně třeba půl hodiny. Tak se nám stalo, že se jedno dítě rozbrečelo na koupališti s tím, že u nich je nemají a proč jim je Lukašenko také neudělá. Co je pro nás normální, pro ně je velká vzácnost,“ vysvětlila Taťjana Šeráková.

Projekt Adopce na dálku vznikl v roce 2005 a probíhá ve spolupráci s Diecézní charitou Pinsk v Bělorusku. V současné době probíhá 134 „adopcí“ běloruských dětí. K projektu Adopce na dálku je samozřejmě stále možné se připojit coby tzv. „adoptivní rodič“.

Kontakt:

Diecézní charita České Budějovice
Taťjana Šeráková, vedoucí projektu Adopce na dálku,
Kanovnická 16,
370 01 České Budějovice
tel. 732 250 873
e-mail: humanitarnipomoc@charitacb.cz

Orientální tanečníci pro Charitu

Ve čtvrtek 1. července 2010 bylo možné od 16 do 18 hod. shlédnout u sochy V. Lanny v centru Českých Budějovic vystoupení orientálních tanečníků – dětí z klientských rodin Charity za podpory profesionálních tanečnic.

Myšlenka na uspořádání této akce vznikla na kroužku Orientálních tanců pro děti z klientských rodin Charity, který vede jedna z dobrovolnic Dobrovolnického centra při Diecézní charitě České Budějovice. Děti si na kroužku nacvičily několik tanečních představení, které pak zatančily pro veřejnost. Vystoupení dětí bylo doplněno tanci profesionálních orientálních tanečnic, které působí v Českých Budějovicích.

Cílem akce bylo, dát prostor dětem ze sociálně vyloučených rodin a ukázat veřejnosti, co všechno se tyto děti naučily. Zároveň tato akce chtěla podpořit vnímavost veřejnosti vůči Diecézní charitě České Budějovice a jejím projektům.

-dch-

V Křenovicích byla pouť

Letní poutě bývají příjemným zážitkem, v Křenovicích byla pouť 4. července a určitě se vydařila, i když tam nebyly žádné pouťové atrakce. I kdyby nebylo slunečno, křenovičtí mají Sluníčko vlastní. Občanské sdružení Sluníčko pořádá spoustu akcí, po celou dobu prázdnin je pro děti každý týden připraven bohatý program. Jejich nápadem bylo i pozvání amatérského sboru ze Slabčic, aby při pouťové mši zněly mariánské písně, protože kaplička v Křenovicích je zasvěcena Panně Marii. Mši sv. sloužil P. Matěj z milevského kláštera. Je milé, že jsou stále lidé ochotní něco pro druhé připravit a že kaplička se alespoň o pouti naplnila věřícími. Velkou zásluhu na výzdobě a přípravě měla paní Pitelková z Křenovic. Z Písma sv. četl pan Bartůněk z blízkého Podolí, kterému bylo před týdnem neuvěřitelných 80 roků. Osvěžení na duši, po ukončení mše sv., si všichni přítomní sedli ven na lavičky k pouťovým koláčům, které Sluníčko pro hosty připravilo. Posezení neodmítl ani P. Matěj. Atmosféra byla velice přátelská, na návsí se točilo i pivo a bylo znát, že se občanům v Křenovicích dobře žije.

Alena Růžicková

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

Ti, kdo nikam nejedou

Odjet na prázdniny je vždycky skvělá věc, ať už jsme na druhém konci světa nebo kousek od domova, u moře nebo na horách. Nezapomínejme však ani na ty, kdo jsou o tuto radost ochuzeni.

„Moje radost z cestování se vždycky trochu zakalí při pomýšlení na ty, kdo nikam nejedou,“ píše otec Jean-Claude Délas, ředitel Institutu Panny Marie v Anthony, který každý rok zjišťuje, že někteří studenti se musí smířit s tím, že o prázdninách nikam nepojedou, zatímco jejich kamarádi odjíždějí. „Někdy jsme přehnaně ohleduplní nebo prostě a jednoduše lhostejní, a tak se o ně nezajímáme. Co máme dělat, abychom zjistili, o koho jde, a tuto situaci napravili?“

Tato otázka se týká nás všech. Vůbec nejde o to, abychom měli špatné svědomí; když my sami na prázdniny odjet můžeme, tím lépe, využijme toho naplno! Ale přesto nemůžeme zůstat lhostejní vůči těm, kdo zůstávají doma. Vychutnat si prázdniny neznamená sobecky se uzavřít do svých požitků.

„Za mého mládí se nikam na prázdniny nejezdilo, a taky nám bylo dobře,“ poznamená dědeček. To je pravda. Ale pravda je i to, že mladí lidé se mezi sebou srovnávají. „Je to těžké, když nemám na začátku září o čem vyprávět,“ vzdychá Nad'a. Všechno samozřejmě záleží na okolnostech. „Nikam nejezdíme, protože máme velkou rodinu, malé auto a málo peněz. Ale našťastí bydlíme na venkově,“ poznamenává Mirek, „a o prázdninách žijeme úplně jinak. Jezdí k nám spousta bratranců, kteří se s velkou radostí nastěhují do sýpky, předělané na velkou ložnici.“ Naproti tomu Luděk a Marie, kteří jsou už několik let nezaměstnaní, trpí tím, že jejich děti musí o prázdninách zůstat doma: „Náš nejmladší syn ani nic jiného nezažil. Odjet někam jako rodina není možné.“

Rodinné prázdniny jsou důležité. „Díky nim máme spoustu krásných vzpomínek,“ říká Jana, matka čtyř dětí, a dodává: „Rodina je pak soudržnější.“ Pomoc těm, kdo nikam nejedou, může spočívat v tom, že pozveme jedno z dětí, aby jelo na prázdniny s námi. Ale znamená to také vymyslet něco, aby celá rodina mohla pro-

žít několik dnů opravdových prázdnin, na něž se bude vzpomínat jako na světlý bod v životě, který není zrovna snadný.

Odjet můžeme třeba jen pár kilometrů od domova. Když pozveme na pár dní přátele, kteří bydlí ani ne sto kilometrů od nás, už tím jim umožníme vypadnout z jejich čtyř stěn, změnit prostředí a zapomenout na starosti. Sami dobře víme, že zdar prázdnin závisí na lásce, kterou do nich vložíme, na vynalézavé lásce, která dokáže druhého překvapit a udivit, která uspořádá nečekanou oslavu a dokáže soustředěně naslouchat. Chceme-li se těšit z prázdnin spolu s těmi, kteří by jinak nikam nejeli, stačí mít srdce na správném místě, abychom viděli spoustu možností, které se nám nabízejí.

Léto je obávaným obdobím pro mnoho starých lidí, postižených a nemocných, za kterými nepříjde ani těch pár návštěv, jež mohou očekávat během roku. „Pomozte nám zůstat s těmi, kdo nejedou na prázdniny“ žádá například charitativní organizace řádu maltézských rytířů. „Vyrušování povoleno“ nabádají Malí bratři chudých a s nimi i mnoho dalších humanitárních organizací.

Někteří „slamění vdovci“, kteří zůstali v Paříži nebo jiném městě, zatímco jejich rodina chytá bronz na pláži, věnují část svého času nějakému nemocnému nebo starému člověku - někdy přímo v domě. Jen je třeba myslet na to předem. K tomu, abychom zůstali těm, kteří nikam nejeli, nablízku, slouží i psaní a telefonáty. Brigita, která je dlouhodobě hospitalizována, má velkou radost z pohlednic, které dostává, a zdobí si jimi stěny svého pokoje. Simona, která se z domova duchodců nikam nedostane, netrpělivě čeká na telefon od vnoučat, která jí vyprávějí o horských túrách.

Jistě, vyžádá si to trochu úsilí, vždyť o prázdninách - a hlavně o nich - dny ubíhají tak rychle! Ale kdybychom dokázali změřit radost těch, kteří dostávají naše dopisy plné zábavných detailů nebo naše pečlivě vybrané pohlednice, psali bychom jim ještě častěji.

-dcr-

Letos o prázdninách jsme měli volná místa na týdenním duchovně relaxačním pobytu pro rodiny *Láska je víc než příkázání*. Škoda, ale s tím se v této chvíli nedá nic dělat. Snad se k někomu nabídka Diecézního centra nedostala... Určitě letos bylo nemálo těch, pro jejichž inspiraci je určeno čtení letního čísla Setkání na naší stránce.

Přejeme všem rodinám (i těm, které nikam nejedou) dobrý letní čas a těšíme se s vámi na setkání na podzim.

Alena a Pavel Poláčkovi

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST
TÁBOR-KLOKOTY A OBLÁTI PANNY MARIE
NEPOSKVRNĚNÉ**

Vás zvou na

1. sobota na Klokotech

7. srpna 2010

P. Vlastimil Kadlec, OMI

„Maria – Matka církve“

10 hod. – zahájení dopoledního programu (Emauz)

12 hod. – možnost občerstvení v Emauzích z vlastních zásob

14 hod. – odpolední program (Emauz)

16-17 hod. – Adorace - příležitost ke svátosti smíření (v kostele)

16.30 hod. – růženec

17 hod. – mše svatá (v kostele)

4. září 2010

15.00 hod. – Klokotské hodinky

15.30 hod. – tematická promluva

16.20 hod. – výstav Nejsvětější svátosti růženec + svátost smíření v kostele

17 hod. – mše svatá

v kostele Nanebevzetí P. Marie

Srdečně zveme na celý program nebo i na jakoukoliv jeho část.

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Katecheté naší diecéze zakončili školní rok

Ani jsem si nemyslela, že to bude tak krásné. Rozhodla jsem se, že pojedu a nebudu čekat vůbec nic, že přijmu všechno, co během pouti přijde, jako Boží vůli. A byla jsem velmi překvapena, jak krásná pout' to byla.

Během celé cesty panovala velmi tolerantní atmosféra. Modlitba byla možnost, ke které nikdo nikoho nenutil, přestože jí byla dáвана absolutní přednost. A tak, kromě společných modliteb v autobuse během jízdy, jsme byli zváni k modlitbě breviáře, růžence a litaní po celou dobu pouti. Mohli jsme přistoupit ke svátosti smíření a denně se účastnit mše sv. Protože jsme měli zajištěný nocleh v poutnickém domě na Sv. Hostýně, kde je přímo v budově domu kaple s Nejsvětější svátostí, byl prostor i pro soukromou adoraci přímo před svatostánkem...

Pouti se zúčastnily i rodiny katechetů s malými nebo většími dětmi, a tak se velmi moudře dbalo i na to, aby také pro tyto děti byl program zajímavý. Proto jsme navštívili památník bitvy u Slavkova a těm nejmenším udělala velkou radost návštěva ZOO na Svatém Kopečku u Olomouce (pochopitelně až po mši svaté...). Pro všechny to bylo pěkné zakončení školního roku a hezký začátek prázdnin. *BAJ*

Setkání dětí v Táboře-Klokotech

Ve dnech 11.-12. června se v Táboře-Klokotech konalo další „Setkání dětí“ z farností našeho vikariátu. Jsou děti, které jezdí pokaždé, jiné se účastní jen některého víkendu. Vždy se objeví mezi dětmi nová tvář. Na čtyřech setkáních, které se konaly během tohoto školního roku, se vystřídal celkem 97 dětí. Tématem byla postava krále Davida. Tyto akce pořádá Vikariátní katechetické středisko v Táboře ve spolupráci s oblátou Panny Marie Neposkvrněné (především s o. Jiřím, abych byla přesná). Bez obětavosti několika dospělých, kteří to s dětmi „umí“ a kteří zároveň vytváří záze-mí (vaření, uklízení, hlídání), by to vůbec nešlo. Chci tedy poděkovat všem, kdo se nějakým způsobem podílejí na přípravě a průběhu těchto setkání.

Na další (podzimní) víkend se už těší nejen děti, ale i dospělí. *M. Samcová*

Pout' katechetů na Svatý Hostýn

Prvního července jihočestí katecheté se svými rodinnými příslušníky vyrazili na poutní zájezd na krásná mariánská místa Moravy. Společné putování zahájil požehnáním P. Mirek Šašek v autobuse až po té, co jsme byli po nastoupení posledních poutníků v Pelhřimově všichni. Díky šikovnému řidiči a přátelské atmosféře cesta rychle ubíhala a než jsme se nadáli, byli jsme v kostele sv. Anny v Žarošicích, kde nás mimo jiné upoutala křížová cesta ve farním areálu ve formě mozaiky. V ten samý den jsme se ještě stavili v místě u Slavkova u Brna, kde jsme si v Mohyle míru připomněli významnou bitvu Tří císařů v dějinách Rakouska – Uherska a snad všichni jsme Bohu poděkovali, že máme v našich zemích mír a prosili jsme za státy, kde tomu tak není. Na večer jsme dorazili na krásné místo sv. Hostýn, kde jsme se ubytovali, najedli a v kapli jsme odsloužili svoji první poutní mši svatou. V pátek nás čekalo mariánské místo Svatý Kopeček, kde nám byla připomenuta návštěva papeže Jana Pavla II. Po mši svaté se

někteří z nás vydali do ZOO – jak ti nejmladší, tak i ti nejstarší obdivovali hrošíka, žirafy, osla či geparda při krmení a další. Sobotu jsme zahájili mši svatou v poutní svatohostýnské bazilice a cestou zpátky do Jižních Čech jsme stihli ve Křtinách požehnat snoubencům při svatbě v místním barokním kostele Jména Panny Marie. A okolo třetí hodiny už nás v Pelhřimově opouštěli někteří naši přátelé.

Celá pout' byla pěkně zorganizovaná, proběhla v příjemné náladě a měli jsme i dost času na to se navzájem poznat blíže, popovídat si a prohloubit tak svoji víru. Zvlášť přínosná (aspoň pro mě) byla kázání P. Mirka, protože katechety v práci povzbuzoval a ujišťoval, že Bůh si cení toho, že se vzdali svých jistot ve svých bývalých zaměstnáních nebo zálibách kvůli katechetické práci. Vůbec se P. Mirek své pozice vedoucího zájezdu chopil zodpovědně a i díky němu se celý zájezd tak vydařil. Mé poděkování tedy patří jemu a všem poutníkům.

Iva Hojková

POUŤ

**k Panně Marii Klokotské
v sobotu 14. srpna 2010**

Program:

8 hod. první mše sv.

P. MGR. VLASTIMIL KADLEC, OMI
(s novokněžským požehnáním)

10 hod. hlavní mše svatá
hlavní celebrant biskup litoměřický
MONS. JAN BAXANT

14 hod. beseda
s **P. GÜNTHEREM ECKLBAUEREM, OMI**
misionářem v Pákistánu

15 hod. Klokotské hodinky
a svátostné požehnání s krátkou adorací

17 hod. mše svatá

od rána možnost přistoupit ke svátosti smíření

v neděli 15. srpna 2010
mše svatá **10 hod.**

P. GÜNTHER ECKLBAUER, OMI
misionář v Pákistánu

15 hod. krátká adorace
se svátostným požehnáním

Srdečně zvou

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty
a obláti Panny Marie Neposkvrněné,
Staroklokotská 1, 390 03 Tábor,
tel. 381 232 584, e-mail:
klokotyomi@volny.cz, www.klokoty.cz

Zveme všechny, kdo se chcete s námi modlit za své děti,
a za všechny děti, které to potřebují, za naše rodiny a naše farnosti k účasti na

„Modlitebním triduu Modliteb matek“,

ve kterém se spojujeme s matkami z celého světa.

Setkání se uskuteční

v pátek 24. 9. 2010 v 15.45 hod. v Emauzích – odpočijeme Pána za naše vlastní hříchy,
po mši svaté bude ještě následovat krátká adorace v kostele
v sobotu 25. 9. 2010 v 15.45 hod. v Emauzích – modlíme se za ty, kteří ubližují nám a našim dětem, po mši svaté bude ještě následovat krátká adorace v kostele

a v neděli 26. září 2010 v 15 hod.

v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Klokotech

Budeme chválit Pána a děkovat mu za vše, co udělal v životě našem i v životě našich dětí.

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Jak ten čas letí

Končí další školní rok a začínají prázdniny. Pro náš vikariát se naskytla zároveň příležitost k ohlédnutí – co všechno jsme za uplynulý školní rok prožili, čím jsme se mohli nechat obohatit a nebo naopak, co jsme udělali pro druhé.

Na začátku školního roku v září byla jako každoročně radostná, ale i náročná práce především na školách. Rozjíždět výuku náboženství není vždycky úplně jednoduché. Stojí to trochu námahy a trpělivosti sladit rozvrhy a zájmy všech dětí tak, aby hodina náboženství pokud možno vyhovovala všem. Ale když je dobrá vůle na straně katechetů i rodičů dětí, Pán Bůh dílo požehná. Pro ty, kteří nemají z časových důvodů možnost zúčastnit se výuky na školách, se najde vždycky termín i místo na faře (farní náboženství).

Měsíc říjen je pro náš vikariát charakteristický především svými poutěmi. Na začátku se již pravidelně naše děti, i když v počtu ne příliš velkém, zúčastňují dětských diecézních poutí. Pak je čeká velká kájovská pouť. A nemalý význam mají také různé posvícenské slavnosti (jedna z nejhezčích je v markvartické kapli za účasti starostů a představitelů veřejného života). Na začátku měsíce listopadu se v této kapli slaví také svátek sv. Martina. I v Kájově probíhá krásná oslava tohoto svátku, děti s vlastnoručně vyrobenými lampiony za doprovodu živé hudby a zpěvu písní o sv. Martinovi se vydávají na pochod Kájovem. Když průvod končí, rozdělí se děti symbolicky jako sv. Martin o něco dobrého, co jim připraví sestřičky z řádu sv. Vincence. Rovněž na začátku prosince – v adventu – oslavujeme na různých místech našeho vikariátu (Kaplice, Velešín, Č. Krumlov, Kájov...) velmi populárního svátku – sv. Mikuláše.

Hezkou tradici se v adventním období staly dobročinné koncerty (každou adventní neděli) v markvartické kapli. Je skutečnou radostí mít možnost zaposlouchat se do adventní liturgické hudby v podání většinou mladých nadaných muzikantů (bývalých i současných žáků náboženství nebo i jejich kamarádů). Tyto adventní

Příprava živého betléma v Kájově.

koncerty jsou navštěvovány posluchači, kteří se ne vždy řadí k praktikujícím katolíkům (např. starostové z okolních vesniček), o to je jejich účast na takovýchto akcích cennější.

O Vánocích a ve vánočním období probíhají na mnoha místech našeho vikariátu tzv. Živé Betlémy, k nejzdařileji provedeným patří Živý Betlém v Kájově. Také Tříkrálové sbírky ve Velešíně, Kaplici, Vyšším Brodě, Č. Krumlově, ..., kterých se obětavě účastní děti, přestože jim už dny vánočního klidu většinou končí, je možno zařadit vždy k velmi vydařeným akcím. V masopustní době lze zaznamenat ojedinělé, ale velmi dobré pokusy o organizaci dětských karnevalů s křesťanským programem (např. v Zubčicích – farnost Věžovatá Pláň).

Postní doba je charakteristická modlitbami Křížových cest. Máme radost z hojné účasti mládeže na těchto pobožnostech. Mládež z českokrumlovského gymnázia měla navíc letos ještě svou vlastní Křížovou cestu v okolí školy. Na Květnou neděli se velký počet dětí i mládeže zúčastňuje vždy krásné křížové cesty, která se koná v přírodě – nad Českým Krumlovem při úpatí Křížové hory začíná a končí na jejím vrcholu uvnitř kaple.

Při velikonočních oslavách se zapojuje mládež a děti především z řad chlapců v hojném počtu do ministrantských služeb. Ale i lidové tradice v návaznosti na bohoslužby a mše svaté nezůstávají zapomenuty. Poctivé běhání s řehtačkami po vesničkách probíhá na několika místech vikariátu. Vzorň jsou „řehtači“ například ve Věžovaté Pláni, kde poctivě probíhají vesníci a oznamují smutnou zvěst o tom, že Pán Ježíš jde trpět, na Zelený čtvrtek večer, na Velký pátek i na Bílou sobotu ráno, a to za každého počasí (většinou bývá ještě sníh, déšť a velmi nevlidno). Tradice velikonočního řehtání a následného koledování se ujímá nově i v Rožmitále na Šumavě. Velikonoční období dost často vrcholí v měsíci květnu. V tomto májovém měsíci jsou v našich vesničkách i městech uspořádávány májové pobožnosti. Již tradiční májové pobožnosti spojené s koncertem mladých muzikantů se uskutečňují každou květnovou neděli v markvartické kapli. Krásný byl také májový podvečerní koncert 15. května v Malontech (farnost Kaplice), který se konal v kostele sv. Bartoloměje za hojné účasti občanů a místního duchovního správce P. Šimáka. Promluvu duchovního slova doplněnou recitací veršů doprovodil hudbou komorní soubor sourozenců Talířových.

Na jaře a na počátku léta máme možnost s dětmi a mládeží oslavit spolu s ostatními farníky velké slavnosti, které provázejí celou církev (Boží tělo, první sváté přijímání, poutní slavnosti...). Letos jsme měli možnost prožít udělení svátosti biřmování v Č. Krumlově 12 biřmovancům, většina z nich byli studenti českokrumlovského gymnázia. Hned týden na to jsme se radovali spolu s prvokomunikanty. A konec školního roku měly možnost především děti z Kaplicka oslavit při Svatopetropavlovské pouti v Kaplici 27. 6. Někteří – členové divadelního souboru Rovnátko – přispěli sami aktivně do programu tím, že nacvičili a sehráli pro zájemce příběh o sv. Zdislavě. S radostí můžeme poznamenat, že představení bylo velmi zdařilé.

A tak nakonec přejeme vám všem, milí čtenáři, i všem našim studentům náboženství vydatný odpočinek pod ochranou Boží a mnoho hezkých letních dnů.

Štěpánka Talířová

Komorní mládežnický soubor doprovází živou hudbou karnevaly i májové pobožnosti.

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Ministrantský tábor

První červencový týden je již tradičně časem konání ministrantského tábora, který pořádají bohoslovci českobudějovické diecéze ve spolupráci s Diecézním katechetickým střediskem. Letos do Štěkně přijelo dvacet tři mladých kluků a holek, které spojuje ministrantská služba v našich kostelích a kaplích. Prožili sedm dní společně se čtyřmi bohoslovci, třemi pelhřimovskými animátory a s P. Davidem Henzlem, který byl po celý týden k dispozici - jak organizátorům, tak všem dětem na táboře. Tábor se nesl v duchu poznávání Bible a židovského národa, kterému bylo - jako prvnímu - svěřeno Pánovo slovo.

V rámci tohoto tématu děti poznávaly geografii, kulturu, dějiny a tradice Vyvoleného národa. Navštívily synagogu v Hartmanicích, kde mohly konkrétně vidět tradice a historii Židů na Šumavě. Vlastnoručně udělaný svítek s nápisem Šema Izrael je vzpomínkou na prožitý týden.

Tábor však přinesl ministrantům i týden sportu, turistiky, zábavy, her a soutěží. K setkávání s Pánem povzbuzovala pravidelná ranní a večerní společná modlitba, společné slavení mší svatých, do kterých se účastníci aktivně

zapojovali ministrováním, zpěvem či četbou liturgických textů. Nechyběla večerní mše svatá při svíčkách ani noční stezka odvahy. Svoji návštěvou povzbudil účastníky generální vikář P. Adolf Pintíř a host P. Jindřich Zdík Jordánek - vojenský kaplan z Tábora, který působivě přiblížil činnost vojenských kaplanů v mírových i vojenských misích. Jedním z nejzajímavějších momentů tábora byla prohlídka kostela na Dobré Vodě u Hartmanic. Ten je známý nádherným skleněným oltářem. Výklad jeho symboliky i způsob samotné realizace od prvotního návrhu, přes modelování formy, odlévání skla až po umístění v kostele dětem přiblížila sama autorka oltáře - sklářská výtvarnice Vladimíra Tesařová.

Týden je sice krátká doba, ale když je dobře využita, může přinést mnoho podnětného. Věříme, že letošní účastníci tábora odcházeli domů s pocitem dobře prožitého začátku prázdnin a s povzbuzením do další ministrantské služby. Děkujeme všem, kteří podpořili konání tohoto tábora a těšíme se na shledanou opět za rok!

Jozef Gumenický,
David Mikluš

DCM

Připravované akce
pro mládež

18.-25. 7. „Entercamp“ – letní tábor pro mladé ve věku 15-23 let na Ktiši. Více informací www.entercamp.cz

24. 7. Jednodenní plavba na raftech po Vltavě, více informací najdete na www.dcm.bcb.cz

6.-10. 8. Exerciice pro „cetileté“ a vysokoškoláky na DCŽM Ktiš. Přihlašovat se můžete e-mailem na dczm@bcb.cz

12.-13. 8. Fotbalový zápas ministrantů a ministrantek (Česko x Německo) v Messerschmidmühle, Německo. **Hledáme ministranty a ministrantky ve věku od 15 let, kteří by jeli hájit barvy České republiky.** Doprava zajištěna, cena akce zdarma! Více informací naleznete na www.dcm.bcb.cz, přihlášky do zasílejte do 5. 8. na e-mailovou adresu urban@zsf.jcu.cz

15.-21. 8. Celostátní setkání animátorů v Kroměříži. Přihlášky osobně na DCM Č.B. nebo na e-mail dcm@bcb.cz

Více informací naleznete na www.dcm.bcb.cz

5. setkání animátorů

Naše poslední animátorské setkání bylo tentokrát na Ktiši. Nesešlo se nás mnoho, ale i přesto to byl velmi krásný víkend. V sobotu ráno jsme začali mší svatou, kterou měl otec Roman, a poté jsme se odebrali k snídani. Po snídani následoval společný úklid prostor fary a prohlídka místní výstavy při příležitosti 700 let od založení Ktiše.

Odpoledne jsme měli přednášku na téma Komunikace, kterou vedla velmi sympatická paní, bývalá novinářka Alexandra Alvari. Přednáška mne velmi zaujala. Dozvěděli jsme se mimo jiné jak máme vést skupinku, na jaké místo si sednout ve společnosti, ale také co znamenají jednotlivá gesta, jak se pozná když někdo lže a velmi oblíbená byla gesta „balení“.

K večeru jsme se vydali na společný výlet na kopec Ktiška a pozorovali zdejší krásnou přírodu. Nakonec jsme společně požehnali místní obci a vydali se nazpátek. Večer následoval táborák, opékání buřtů a samozřejmě písničky, kytara a povídání. Dokonce se i někteří rozhodli spát pod širákem.

Krásný a poslední animátorský víkend jsme zakončili v neděli mší svatou, společným úklidem, obědem a pak jsme se rozjeli domů.

Veronika Šrámková

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Nejsou lidi

Jak často ve svém okolí slyšíme okřídlené rčení, že nejsou lidi. Přijdete na úřad, potřebujete zadat nějakou práci – dostane se vám odpovědi: „nemůžeme, nejsou lidi“. Přivykli jsme tomu a mnohdy, když se i nám právě něco nechce, komentujeme to stejnými slovy. A jak říká další populární rčení: „je vymalováno“. Žel skutečnost, že nejsou lidi, tvrdě postihuje i naše církevní společenství – nejsou kněží.

Právě poslední červnové číslo Setkání ve své rubrice „Personalia“ otisklo ustanovení otce diecézního biskupa, ke kterým dochází s platností od 1. července. Na mnoha místech to mezi farníky zcela určitě způsobilo nejen vrásky na čele, ale vyvolalo i snahy o sepsání „protestní petice“. Přiznejme, že stejný záměr byl i z farnosti Mirovice, odkud po šestiletém působení odchází kněz, který byl vskutku vyprošený a vymodlený, vždyť farnost obdobnou situaci zažila již tehdy a byla vnitřně rozpolcena. Místo protestní petice však otec biskup dostal dopis prosebný, podpořený mnoha modlitbami, aby tato farnost, která nikdy nepatřila „mezi mrtvé“, znovu, pokud to bude možné, dostala svého kněze. Vždyť pod původní děkanství (dříve také vikariát) patří i okolní kostely Pohoří, Stražiště, Zalužany, poutní kaple Boješice, Nerestce, Horosedly, Lety a v poslední době i Čimelice.

Farnosti však nezbyvá, než se s danou situací smířit. Z dopisu otce biskupa vyplývá, že personální situace v diecézi je skutečně kritická. V minulých deseti letech, kdy v naší diecézi působil, zemřelo 58 kněží, 20 polských kněží se vrátilo domů, 10 kněží odešlo do penze, 5 kněží do jiných diecézí a tři službu opustili úplně. V terénu tudíž schází 95 kněží. Bylo nutně 20 far opustit a podle možností pospo-

jovat. V současné době v diecézi působí 108 kněží, z toho 35 řeholníků, 8 polských kněží, 20 duchodců a 15 kněží, kteří jsou ustanoveni na svých prvních místech většinou jako kaplani. V seminární formaci je 10 bohoslovců, letos přibyl jediný.

Otec biskup poukazuje, jak je nesnadné hospodařit se silami kněží a je třeba jim pomáhat, modlit se za další povolání, důvěřovat v Boží vedení církve a na to, že každý z nás může a má každý den následovat Krista Pána tam, kde je. Uvědomil jsem si hloubku této myšlenky právě o dnešní neděli (27. 6.) v kostelíku sv. Vincence v Doudlebech, která je pod přímou ochranou Madony Doudlebské (originál obrazu v Národní galerii). Před zhruba dvaceti roky, když zde ještě působil P. F. Fanta z nedaleké fary střížovské, zde ke svatému přijímání přicházela jedna shrbená babička. Dnes jsem příchozích napočítal celou dvacítku. Z toho je patrné, že farní společenství se budou muset naučit „existovat i v bojových podmínkách“. Na druhé straně však jako věřící musím zaúkolovat i své ctihodné otce. Uvedeme-li totiž, že v dané farnosti se za rok obětovalo cca 300 mší, pak v následné době, kdy zde nebude trvale kněz, to bude jen zhruba 50. Všichni farníci tak pozbývají možnost přispět prostřednictvím mše svaté za zemřelé. Takový stav se zákonitě negativně postupně projeví nejen na zachování farního společenství, ale na podstatě křesťanské služby k zemřelým celkově. Jistým podnětem může být příklad od sv. Prokopa v jihočeské metropoli, kde se každý poslední pátek v měsíci koná mše svatá společně za zemřelé v daném měsíci.

František Růžička
Č. Budějovice

Zabili ho a tím ho učinili nesmrtelným

Milevsko – Klášterní bazilika hostila v pátek 11. 6. ve 20 hodin známého herce Viktora Preisse. Jeho účinkování zahájilo letos již 8. ročník Festivalu duchovní dramatické tvorby, který pravidelně pořádá Řeholní dům premonstrátů a Římskokatolická farnost v Milevsku, pod záštitou Města Milevska a Jihočeského kraje v Českých Budějovicích.

Předmětem zájmu byla tentokrát kniha Stalo se v adventu autorů Rudolfa Ströbingera a Karla Nešvery. Takzvaný číhošťský zázrak a osud faráře Josefa Toufara se takřka odvíjel před očima. Tak silné a působivé bylo čtení Viktora Preisse. Umělcův přednes byl strhující, jeho hlas se rozléhal v naprostém tichu a za absolutního soustředění diváků. Jen občas byl přednes proložen varhanními vstupy Ladislava Šotka z Tábora, které celý zážitek umocňovaly. Příběh faráře Josefa Toufara je smutný a i mladším posluchačům dokáže věrně nastínit kruté praktiky totalitního režimu 50. let minulého století. „Zabili ho a tím ho vlastně učinili nesmrtelným“ řekl Viktor Preiss. Zájem o tuto umučenou postavu z novodobých dějin potvrdila velká účast posluchačů, i když od smrti Josefa Toufara letos v únoru uplynulo již šedesát let.

Alena Růžičková

Foto Zdeněk Šmelc.

Kostel sv. Vincence, Doudleby

V neděli 29. srpna 2010 se v Zátoni u Českého Krumlova uskuteční
ČESKONĚMECKÁ POUŤ
při příležitosti 500. výročí od dostavby
místního kostela sv. Jana Křtitele.
Poutní mše svatá bude v 11 hodin.
Hlavním celebrantem bude
českobudějovický biskup
Mons. Jiří Paďour.

Spolu s místními věřícími se pouti
zúčastní němečtí rodáci a hosté z domova
i zahraničí, zástupci státní správy
i místní samosprávy.

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Pozdrav od P. Jaroslava Zawadského z Čadu

Ahoj do Čech!

Zdravím hlavně děti. Vy ještě bojujete ve škole, ale tady už si děti užívají prázdnin. Jo, jo. Tady totiž žádný ministr školství neurčuje konec školního roku (a pokud ho určí, tak to jeho rozhodnutí stejně moc neplatí) - toto datum záleží hlavně na počasí. Pršet začíná někdy už v dubnu, ale nejpozději v květnu nebo v červnu. No, a když začne pořádně pršet, všichni jdou pracovat na pole - orat a sít. Tady se 99% lidí živí zemědělstvím, a protože tu není žádná technika - jen ruce vyzbrojené motykou, tak je v poli důležitý každý člen rodiny - i ten maličký, který na školu ještě ani nemyslí. No a tak většinou už ke konci května škola končí (jen soukromé školy - většinou katolické - pokračují ve vyučování až do konce června). Ale nemyslete si, že se děti rozjíždí po světě na tábory, za strejdou nebo k moři. Všichni jdou pracovat na pole, a když už odjíždí (ale to jen tak někdy do okolí), tak také pracovat na pole u strejdy, který má třeba méně dětí.

A tak tu vidíte děti s motykou, anebo za pluhem s volama (voly mají jen ti bohatší, někteří si je jen pronajímají za nemalé peníze) a makají celé dopoledne a někdy i odpoledne, to když je pole daleko a nevyplatí se vracet domů. Přitom je pořád horko a vlhko. Kde mají rýži, dělá se na začátku v blátě a pak po kolena ve vodě. Když prší nebo spíší leje (tady málokdy jen tak poprchává, většinou je slejvák a bouřka a hrozný vítr) všichni sedí doma a odpočívají. Po dešti (prší většinou pár hodin) se zase všichni vrací do práce. A takhle orají a zasévají celý červen (ale nemyslete si: kluci vřdycky najdou síly a čas na kopanou a holky také na nějaké jiné blbosti). Pak je třeba plít. V období dešťů totiž všechno roste jako z vody (a to doslova). Je teplo a vlhko - ráj pro všechny rostliny, ale zvláště pro plevel. A to je boj na delší 2 měsíce. Je tu potřeba také hlídat pole před zvířaty - nikdo tu totiž nemá krávu nebo prasata zavřená ve stájích. U větších řek jsou hroši, kteří dokážou v noci udělat na poli pořádnou spoušť; no a nakonec je tu také Bororo - kmen, který nedělá nic jiného, než jen cestuje se svým stádem krav a beranů; no a když takové stádo narazí cestou na pole milu (to je druh obilí), asi si dovedete představit, co se bude dít... Někdy dojde i na opravdovou válku - na nože a šípy. Policie? Ta do takových konfliktů zasahuje jen málokdy, a jestli už, tak až když je po všem. Jednou se mi stalo, že jsem přijel na předem domluvenou dožínkovou mši do jedné vesnice (v té vesnici to měla být jediná mše v roce) a tam nebylo živé duše. Všichni šli hlídat pole, protože v okolí pobývali Bororo se svými stády... Ale jinak jsou lidé Bororo velice milí, mají krásné ženy a děti - jenže je hrozně těžké se s nimi domluvit; mají svoji řeč, svůj svět; francouzštinu zná jen málokdo. To je prostě boj o život... V říjnu a listopadu jsou většinou žně a s nimi spojená další těžká práce pro celou rodinu. Samozřejmě se dělá všechno ručně. Nejsou tu ani stodoly - od listopadu už neprší - obilí se mlátí přímo na poli a obilí se sváží přímo do sýpků anebo přímo na trh k prodeji.

Ani škola nezačíná dřív, než v půlce října nebo spíš na začátku listopadu. Myslím si, že tyto dlouhé prázdniny by u nás nikdo nezměnil...

Ale chtěl jsem psát o škole. Jak může fungovat škola, ve které trvá školní rok 7 měsíců? Navíc se učí jen dopoledne (jenom ve městech také odpoledne, ale to jen z toho důvodu, že děti je moc a musí se učit na směny). Moc nepomůže ani to, že se učí i v sobotu... často totiž vyučování „odpadne“, protože pan učitel potřebuje někým odjet anebo nedostal výplatu (tam, kde platí stát je to normální; někdy nedostane ani korunu i půl roku). Učitelé mají jen zřídla vysokou školu. To způsobuje, že je úroveň vyučování hrozně nízká. Jedině soukromé katolické školy mají nějakou úroveň. Mládež na gymnáziu často nemluví dobře francouzsky, i když se vyučuje ve francouzštině. Hlavní metodou vyučování - zvláště na základce - je opakování. Nejsou totiž knížky (ale po pravdě řečeno - knížky jsou a dokonce zadarmo, posílá je nějaká organizace, ale ředitelé, aby si přivydělali, je prodávají do knihkupectví... to je prodává ještě draž, a tak knížku má jen málo kdo...) Pan učitel (je tu jen málo učitelů) tedy učí děti: „Když někdo vejde do třídy, musíme ho pozdravit - to vysvětlení je v nářečí - Bon jour Monsieur (dobrý den, pane), a děti mnohokrát opakují - Bon jour Monsieur. Pak přijde do třídy sestra a děti ji uvítají „Dobrý den, pane“... Když děti zlobí (ano, také tu zlobí, ale mnohem méně), má pan učitel rákosku a nejen k dívání se na ní. Jednou jsem se procházel kolem školy a viděl jsem na vlastní oči, k čemu rákoska slouží. A pokud nevíte, zeptejte se babičky nebo dědy, ti vám to vysvětlí. A ať zkusí dítě doma žalovat, to dostane ještě jednou od svého otce. Pan učitel je někdo a je třeba ho poslouchat. Ale i tak mají děti školu rády a rády tam i chodí. Je sranda dívat se ráno (škola začíná v 7 hod.), jak celý štrůdl dětí spěchá do školy. Jedni bosí, jiní v žabkách, někdo pěkně oblečený, jiný v roztrhaném tričku (gympláci nosí povinně uniformu), někdo jde s taškou ušitou vlastnoručně doma z pytle na obilí, malé děti jen s dřevěnou tabulkou a křídou na psaní v kapse, pod paží s úspěšnou lahví (kdysi tam byl Sprite nebo nějaké léky) s vodou na pití... Někdo ještě zívá, někdo poskakuje, někdo zpívá... Je to jako kdysi cikánský tábor, který se stěhuje z místa na místo...

Za školu se platí. Ve státní škole to není moc, tak asi 4 eura na rok. K tomu je ale třeba pro ty starší koupit uniformu, zaplatit za zkoušky (např. za maturitní zkoušku 8 eur) nebo za výrobu školního průkazu atd. Když máte ve škole 5 až 7 dětí, to už dá jedné rodině zabrat. Navíc, kdo chce poslat děti do soukromé školy, musí připlatit. Máme tu třeba jednu rodinu, ve které mají 8 nebo 9 dětí. Jeden kluk je u nás v Bologu v malém semináři. Je to něco jako internát. Chodí do státní školy na gymnáziu. Musí platit 15 eur a dát 2 pytle obilí za rok. Druhý kluk je v katolické škole. Tam se platí tak nějak 40 eur. Další je v nižším semináři (tam je zároveň škola a internát) a platí se 20 eur a 2 pytle obilí. A holka je na intru u sester (letos dělá matu-

ritu) - tam se platí také tak nějak. Dvě menší děti chodí na státní základku.... Otec pracuje na poli, má zahradu, do které hodně investuje, působí jako katecheta v sektoru a moc nám pomáhá ve farnosti. Snaží se, jak může, ale i tak bez naší pomoci by to asi neutáhl (ale nikdy nám přímo o peníze neřekl).... O vysoké škole tady psát nebudu, protože to už je jiný svět a jsou to jiné peníze. Ale stejně pořád víc a více mladých lidí chodí na vysokou, někdy i do zahraničí. Ale o tom napíšu třeba příště.

Všechny vřoucně zdravím a přeji krásné prázdniny nebo dovolenou. Já, jak jsem už asi psal, jedu na pár týdnů do Kamerunu k moři. Je tam hodně polských misionářů, a tak to nevyjde tak draho. Pár dní budu v hlavním městě, kde je více civilizace a prý jsou tam i krásné hory - po těch se mi docela stýská. Jinak se mám dobře. Držte se nebe. Posílám +. Pamatuji.

Váš o. Jarek

II. Noční pout' na Pohoří na Šumavě

- * Pro všechny, kteří se chtějí podívat do krásného koutu Novohradských hor.
- * Pro student/ky, profesor/ky Bigy, skaut/ky i pro kohokoliv jiného.
- * Pro ty, kteří hledají svoji životní cestu.
- * Pro ty, kteří stojí před těžkým životním rozhodnutím.
- * Pro ty, kteří chtějí zažít netradiční pout' se svými kamarády.

Datum: pátek 3. 9. -sobota 4. 9. 2010

Cíl: zaniklá osada Pohoří na Šumavě s kostelem P. Marie, Matky Dobré rady

Sraz: Pá 17:45 na vlakovém nádraží Č. B.

Konec: So 17:05 autobusové nádraží Č. B.

S sebou: 150,-Kč na dopravu, teplé oblečení, jídlo, karimatku, spacák

Trasa: vlakem do Rybníka a dále přes Dolní Dvořiště, Rychnov nad Malší, Tichou, Leopoldov, až na Pohoří na Šumavě.

Proč vůbec na pout' vyrazit?

Občas nás potkávají velmi důležitá rozhodnutí, které náš další život zásadně ovlivní. A je dobré se za tyto kroky modlit a také za ně obětovat nějakou tu fyzickou námahu.

Vrcholem bude mše svatá pod vedením P. Josefa Prokeše na místě kostela Panny Marie, Matky Dobré rady.

Přihlášení:

Pokud chceš jet, pak se, prosím, přihlas nejpozději do úterý 31. srpna.

Přihlášky a bližší info: Tomáš Zika, Tommy.Zika@seznam.cz, tel.: 608 350 711.

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

Altrichter Michal - Otec Špidlík mezi námi
Svědectví o humoru i vážných obavách otce kardinála z jeho bezprostřední blízkosti.

Refugium, brož., 43 s., 45 Kč

Dowley Tim - Biblické příběhy ze Starého zákona

V knize najdete pět biblických příběhů s posuvnými obrázky ze Starého zákona: Jak Noe postavil archu, Jak Mojžíš přešel přes moře, Jak Jozue dobyl Jericho, Jak David přemohl obra... Jednoduchým zatažením za poutko na okraji stránky se původní obrázek překryje obrázkem novým. Ten ilustruje pokračování příběhu. Vhodná pomůcka jak nejmenším čtenářům přiblížit zábavnou formou vybraná biblická vyprávění.

CBS, leporelo, 257 Kč

Fiala Petr - Politika, jaká nemá být

Autor (1964) je politolog a historik, od roku 2004 rektor Masarykovy univerzity. Zakládal a vedl několik politologických pracovišť, v současnosti je profesorem na Katedře mezinárodních vztahů a evropských studií a řídí Institut pro srovnávací politologický výzkum na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity. Působil také v různých veřejných funkcích, je mj. členem rad jmenovaných vládou nebo volených parlamentem.

CDK, brož., 163 s., 175 Kč

Holt Ben - Psi hrdinové

Pes je věrným přítelem a pomocníkem člověka od počátku jejich soužití. Již od Římské říše se v literatuře nacházejí příběhy, které zaznamenávají psi hrdinské činy. Vzpomeňme, jak psi pomáhají např. při požáru, při hledání zasypaných lidí, při záchraně topících, při hledání drog, i zlodějů, ale jak pomáhají i nemocným, kteří díky psům mohou prožít kvalitní život. Kniha Psi hrdinové je knihou skutečných příběhů, v kterých se dočteme, jak se hrdinou může stát pes každé rasy, vycvičený záchranář i domácí „mazlíček“.

Výšehrad, váz., 177 s., 198 Kč

Chesterton Gilbert Keith - Nevinnost otce Browna

„Brownovy“ nejsou jen poutavým logickým cvičením, ale vynikají i zálibou v paradoxu, již nechýbí filozofická hloubka. Otec Brown je totiž velkým specialistou na zločincovu duši, zná její vášně, slabosti i triky. Logika vraždy je pro něho především tragickou logikou motivace. Ví, že zvláště v bohaté společnosti se daří neřesti, neboť tato „třída neuznává žádnou vládu, ani vládu zákona.“

Karmelitánské nakladatelství, váz., 191 s., 239 Kč
Pospíšil Ctirad Václav - Hermeneutika mystéria

Autor ve své knize nejprve nastiňuje základní periodizaci dějin teologie. Následující část osvětluje základní principy myšlení současné katolické dogmatické teologie. V další kapitole je teologie začleněna do soustavy ostatních věd. Středem úvah o vztahu teologie a kultury je poté problém inkulturace. Dalšími tématy jsou: poměr mezi jednotou víry a pluralitou v teologii, způsob interpretace dogmat a vzájemný vztah teologů a učitelského úřadu církve.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 294 s., 320 Kč

Primice bratra Lukáše

V neděli 11. července slavil v kostele sv. Jana Nepomuckého svou primiční Mši svatou dominikánský novokněz Lukáš Jan Fošum OP. Kostel byl plný a dojmy může mít každý trochu jiné. Jinak asi prožívají takovou slavnost rodiče novokněze, jinak farníci, z nichž onen novokněz vzešel, jinak řádoví bratři, kterých bylo na mši okolo 15-20 apod. Dovolím si popsat tuto událost nikoli jako farník apod., ale jako členka laických sdružení sv. Dominika neboli dominikánských terciářů. Bratr Lukáš do našeho společenství chodil před svým vstupem k bratřím. Terciářem se nestal, protože už přemýšlel a plánoval odchod do kláštera, ale kontakt s místním společenstvím dominikánských terciářů byl pro něj způsob, jak být spojen s řádovou rodinou.

Po několika letech, kdy bratr Lukáš prožíval noviciát a poté studia ve Francii, jsme se tedy sešli mezi farníky, kamarády a spolubratry i my, budějovíci dominikánští terciáři, na této slavnosti. Každý nový kněz je samozřejmě nadějí pro církev a v tomto případě i pro řeholní řád, k němuž náleží. O to radostnější bylo, že věkový průměr přítomných bratří dominikánů byl docela nízký. Není jich mnoho, ale na vymření rozhodně nejsou. Mši bratr Lukáš evidentně jako každý novokněz velmi prožíval a bylo poznat, jakou hodnotu službě svátostí přikládá. Nebylo v tom ale nic formalistického nebo úzkoprsého, jak někdy můžeme pozorovat u kněží i laiků, kteří pro samou dokonalost obřadu zapominají na ducha (nebo Duchu). Primiční kázání měl jeden ze spolubratří - bratr Mikuláš, který ve své promluvě dokázal spojit církev, kněžství, dominikány i České Budějovice. Mimoходом, jak připomněl, budějovický dominikánský klášter (za Josefa II. zrušený a posléze předaný Piaristům) je jediný z českých dominikánských klášterů, který svého času přežil husitské války a od něhož existuje zakládací listina. Jakýsi pomyslný a chvilkový návrat dominikánů do jednoho z míst, kde se mohou cítit stále doma, byl pak završen večer při nešporách právě v bývalém dominikánském kostele Obětování Panny Marie na Piaristickém náměstí, kde se k modlitbě společně sešli jak bratři dominikáni, tak i děkan a kaplan katedrály, některé řeholní sestry, dominikánští terciáři i lidé z místní farnosti. Pro nás terciáře je pak dobrou zprávou i to, že se bratr Lukáš, který bude žít v pražském klášteře, stává řádovým asistentem českobudějovického společenství, takže Jižní Čechy pro něj zůstane nejen vzpomínkou, ale i jedním z působišť.

Helena Machulová

PERSONALIA

UKONČENÍ KNĚŽSKÉ SLUŽBY
V DIECÉZI

P. Mgr. Peter Josef Kučera, OPraem., byl na žádost svých řeholních představených od 1. 7. 2010 odvolán z úřadu farního vikáře v Milevsku a excurrento administrátora v Hodušíně a odchází z českobudějovické diecéze.

Upřímně mu děkujeme za skoro celý rok obětavé kněžské služby v diecézi a pro jeho další působení mu přejeme hodně Boží pomoci a požehnání.

USTANOVENÍ

P. Ing. Mgr. Vítězslav Holý, administrátor v Nepomuku a dosavadní vikář zrušeného Nepomuckého vikariátu, byl od 1. 7. 2010 jmenován okrskovým vikářem Sušicko-Nepomuckého vikariátu.

P. Mgr. Edward Emil Maka, administrátor v Počátkách, byl od 1. 7. 2010 ustanoven administrátorem in spiritualibus farnosti Žirovnice, vikariát Pelhřimov.

Tím opravujeme údaj z minulých ACEBB, že byl v této farnosti ustanoven excurrento administrátorem.

Danka Smoleňáková, Žirovnice, byla od 1. 7. 2010 ustanovena administrátorem in materialibus farnosti Žirovnice, vikariát Pelhřimov.

P. František Norbert Vehovský, OPraem., Milevsko, byl od 1. 7. 2010 ustanoven excurrento administrátorem farnosti Hodušín, vikariát Tábor. Všechna jeho dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

ÚMRTÍ

P. Josef Malůš, SDB, Č. Budějovice, zemřel 15. 6. 2010 v Hospici sv. Jana Nep. Neumanna v Prachaticích v 81. roce svého věku. Pohřben byl 22. 6. 2010 ve své rodné farnosti Bystřice pod Hostýnem.

R. I. P.

ŽIVOTNÍ JUBILEA

P. Václav Švarc, Štětka, oslaví 23. 8. 2010 sedmdesáté narozeniny.

P. MVDr. Mgr. Jan Janoušek, Čkyně, oslaví 29. 8. 2010 sedmdesáté narozeniny.

P. Vladimír Koranda, Planá nad Lužnicí, oslaví 9. 8. 2010 šedesáté narozeniny.

P. Tomáš Koňářík, OCr., Řím, oslaví 3. 9. 2010 šedesáté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

-acebb-

14. 8. 2010 (sobota) v 15 hod.

**MŠE SVATÁ U LESNÍ KAPLE
PANNY MARIE**

pod Stožeckou skálou

Letošní poutní česko-německá mše sv. pod širým nebem u Stožecké kaple se mimořádně koná v sobotu
14. 8. 2010 v 15 hod.

Hlavním celebrantem bude

prof. ThDr. Albert-Peter Rethmann.

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší bohoslužby, patří také **České Budějovice**, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Mše sv. jsou z tohoto kostela přenášeny **každý pátek v 18 hod.**, s výjimkou prvního pátku v měsíci. V době letních prázdnin se bohoslužby nepřenáší.

* **Knihovnička Proglasu** má ve vysílání své pevné místo v neděli od 13.20. 25. 7. přibližíme obrazovou publikaci z nakladatelství Eutromedia s názvem Vatikán. 1. 8. se zastavíme u díla Život a smrt Jany z Arku. Svědectví dokumentů z rehabilitačního procesu od Régine Pernoudové. 8. 8. nahlédneme do naučné publikace Zeměpis náboženství. 15. 8. otevřeme knihu Devětaosmdesátý, jejímž autorem je Petr Pithart. 22. 8. se přihlásí pražské studio Kristián, aby vás seznámilo s knižními novinkami z nakladatelství Vyšehrad.

* Každé úterý v 16.00 se na svět kolem nás díváme dětskýma očima v rámci **Barvínku**. 27. 7. si popovídáme o práci biskupa s otcem Pavlem Posádem, světicím biskupem českobudějovickým. 3. 8. poprvé otevřeme Astronomické okénko. Astrofyzik Jan Janík povypráví o vesmíru kolem nás. V první části se dozvíte o Slunci, Měsíci a nejbližších planetách - Marsu a Venuši. 10. 8. se v našich pravidelných výpravách za českými nej zastavíme v Prachovských skalách, seznámíme se s Josefem Ressellem, zavítáme za Pražským Jezulátkem a prohlédneme si Baziliku a Židovskou čtvrt v Třebíči. 24. 8. se Astronomické okénko otevře podruhé. Tentokrát si posvítíme na planety Sluneční soustavy a podíváme se, která další tělesa v ní najdeme. 31. 8. čeká malé posluchače Velká párty na ukončení prázdnin. Poslední prázdninový Barvíněk nabídne nejzajímavější písničky a alba, která jsme si pouštěli v uplynulém školním roce.

* K poslechu **Magdazínu** vás zveme vždy ve středu od 9.30. Letní měsíce jsou ve znamení repríz, ve kterých se vracíme k tomu nejzajímavějšímu, co bylo v předešlém čase natočeno. Tak například 4. 8. se s námi můžete vydat vlakovou poutí do Lurd. Přidáme se k pozoruhodnému počtu českých a slovenských poutníků, kteří navštívili Lurdy v roce 2008, kdy jsme si připomínali 150. výročí zjevení Panny Marie prosté dívky Bernadetty Soubirousové. 18. 8. opakujeme rozhovor s paní Evou Pilarovou, s níž jsme hovořili o zúročených hřivnách Božího nadání, ale také o životě, jenž bere i dává dobré i zlé, o hudbě, o zálibách a zvláště o cestování.

* Ve čtvrtek 29. 7. ve 22.00 se zastavíme zhruba na půli cesty mezi Českými Budějovicemi a Českým Krumlovem, kde se nachází malá víska s názvem Černice. V těsné blí-

kosti gotického kostela sv. Máří Magdalény stojí fara, v níž se v přátelské a neformální atmosféře pravidelně schází skupina mladých mužů ke společné modlitbě večerních chval a k nácviu chorálního zpěvu. V rozhovoru s regenschorim Jiřím Balkem představíme **gregoriánskou scholu sv. Anny**, která svým zpěvem doprovází latinskou liturgii v nedalekém Krumlově. Příležitostně vystupuje i na koncertech pro veřejnost. Host vypráví o gregoriánském chorálu jako o zpívané modlitbě, která povznáší k Bohu a vysvětluje význam latinské mše.

* Vysílací čas ve čtvrtek 5. 8. ve 22.00 patří ostravskému regionálnímu studiu Hedvika. Redaktor Antonín Žolnerčík pro vás připravil reprízu pořadu **Synči, dívčiny a letní prázdniny**, v němž na dané téma hovoří s papežským prelátem, Mons. ThDr. P. Antonínem Huvarem.

* V pátek 6. 8. v 16.00 se dozvíte, jak se modlí kapucinky. Poprvé se v našem volném cyklu věnovaném modlitbě setkáme s kontemplativním řádem. Sestry kapucinky vstupují do kláštera, jehož prostory už do smrti nepustí, nevycházejí dokonce ani na procházku. Důvodem takového omezení je právě větší disponovanost k modlitbě a odevzdání se Bohu. Přitom neplatí, že by život mimo jejich klášter znemožňoval vztah s Bohem. Ten „svět venku“ je totiž s nimi „uvnitř“. Uvedený cyklus vysíláme v rámci relace **Všimli jsme si**.

* Jak probíhají **Prázdniny v ostravské zoologické zahradě**, to vám prozradíme ve čtvrtek 19. 8. ve 22.00. S Mgr. Šárkou Kalouskovou si popovídáme nejen o historii a současnosti této dětmi hojně navštěvované zoo.

* Doba totality byla těžká, ale zároveň plná naděje a výzev pro církev. **P. Václav Kulhánek**, kancléř a archivář českobudějovického biskupství, který v únoru 2010 oslavil své 80. narozeniny, promluví o svých zkušenostech kněze z doby normalizace. Zavzpomíná i na významné osobnosti a události života, které jej ovlivnily v rozhodnutí stát se knězem. Nakonec se zamyslí se nad tím, zda církev využila možností, které v té době měla. Zveme k poslechu regionálnímu pořadu z jihočeského studia Jan v úterý 23. 8. ve 22.00.

-kb-

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ nabízí

Moudrost Silvána z Athosu

Svatého Silvána není možné si pustit blíž ke srdci a zůstat nezměněn. Vyjadřuje se sice prostě, ale nedejme se zmást formou. Promlouvá k nám jako ten, kdo poznal Boha a dlouho krácel po jeho cestách, proto má moc oslovovat lidská srdce a uvádět je do Božích tajemství. Bude nás přitahovat, uzdravovat i šokovat svou dětskou průzračností, zapalovat žhavou láskou k Bohu, oslovovat i zahanbovat svou hlubokou pokorou a milosrdenstvím ke všem lidem. A bude nás vést nejen k zamyšlení, ale rovnou před Boží Tvář; dovo-
lím si předpovídat, že se při četbě budeme cítit jako učedníci na cestě do Emauz.

Váz., 255 s., 249 Kč

Immaculée Ilibagiza, Steve Erwin

Odpustila jsem

Povstání z popela rwandské genocidy

Z předmluvy autorky:

Tak jako tomu bylo v případě mé první knihy, ani zde nebylo mým úmyslem psát historii genocidy v Rwandě. Detailní reportáž a politickou analýzu těch 100 dní zabíjení ponechávám historikům, žurnalistům, profesorům a politikům. Mým příspěvkem je pouze můj vlastní příběh – ano, příběh o přežití genocidy, ale také svědectví o tom, jak jsem díky víře a uzdravující síle odpuštění znovu objevila chuť žít, smysl života.

Váz., 215 s., 249 Kč

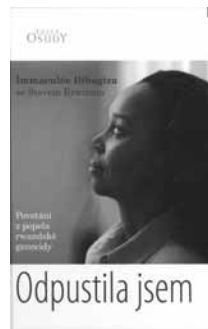
Osvaldo Poli

Srdce táty

Existuje otcovský styl výchovy? Přistupují muži k výchově jinak než ženy? Je mužský způsob výchovy pro děti a jejich vývoj přínosem?

Tyto otázky se jako červená nit vinou všemi úvahami, které najdete v této knize, zamýšlející se nad tím, co je pro mužský styl výchovy typické, a proč by ho děti měly zažít. Znovuobjevit mužský způsob výchovy musí především sami otcové, kteří dnes často trpí pocitý méněcenností, že výchovu nezvládají tak dobře jako ženy. Právě proto je nutné, aby objevili skrytou krásu a potřebnost mužského přístupu k výchově svých dětí.

Brož., 151 s., 159 Kč

Marcel Lefebvre

Marcel-François Lefebvre se narodil 29. listopadu 1905 v severo-francouzském městě Tourcoing (nedaleko belgických hranic), jako třetí z osmi dětí. Vyrůstal v katolickém prostředí a již v raném dětství se v něm probudila touha stát se knězem. Velkou podporou a příkladem k hlubokému duchovnímu životu mu byla matka Gabrielle, která byla františkánskou terciářkou. Jeho otec René vlastnil textilní továrnu a v důsledku vypuknutí druhé světové války se zapojil do francouzského odboje proti nacismu, byl uvězněn v roce 1941 a zemřel o tři roky později v koncentračním táboře Sonnenburg.

Mladický Marcel měl veškeré předpoklady, aby se postupně připravoval studiem ke vstupu do semináře. Filozoficko-teologická studia započal roku 1923 ve francouzském semináři v Římě a jen krátce je přerušil, aby řádně vykonal vojenskou službu ve své vlasti. Doktorátu z filozofie a teologie dosáhl na Gregoriánské univerzitě v Římě a na kněze byl vysvěcen 21. září 1929. Po jednoletém kaplanském působení v Marais de Lomme, vstoupil do řeholního společenství „Kongregace otců svatého Ducha“, které se charakterizovalo velmi výraznou misijní angažovaností. V říjnu roku 1932 odcestoval do Gabonu v Africe a ihned začal přednášet jako profesor dogmatické teologie a biblické exegese v Libreville, kde se nacházel rozsáhlý seminář pro studenty bohosloví z celé frankofonní části Afriky. Po dvou letech se stal i rektorem semináře a svým nadšením pro evangelizaci dokázal zapálit i domorodý klérus, takže obyvatelstvo Gabonu téměř masově přijímalo křesťanskou víru. V roce 1945 byl Otec Marcel povolán zpět do Francie, aby jako rektor vedl „Řádový seminář otců svatého Ducha“ v Mortain. Netrvalo to však dlouho, protože v září 1947 se papež Pius XII. rozhodl jmenovat mons. Lefebvra biskupem a apoštolským vikářem pro Senegal. Následujícího roku byl jmenován i apoštolským delegátem pro celou frankofonní část Afriky, a tudíž mu byla svěřena starost a odpovědnost za 18 afrických států, v nichž se hlásilo ke katolické víře na 2 miliony obyvatel, 1400 kněží a 2400 řeholnic.

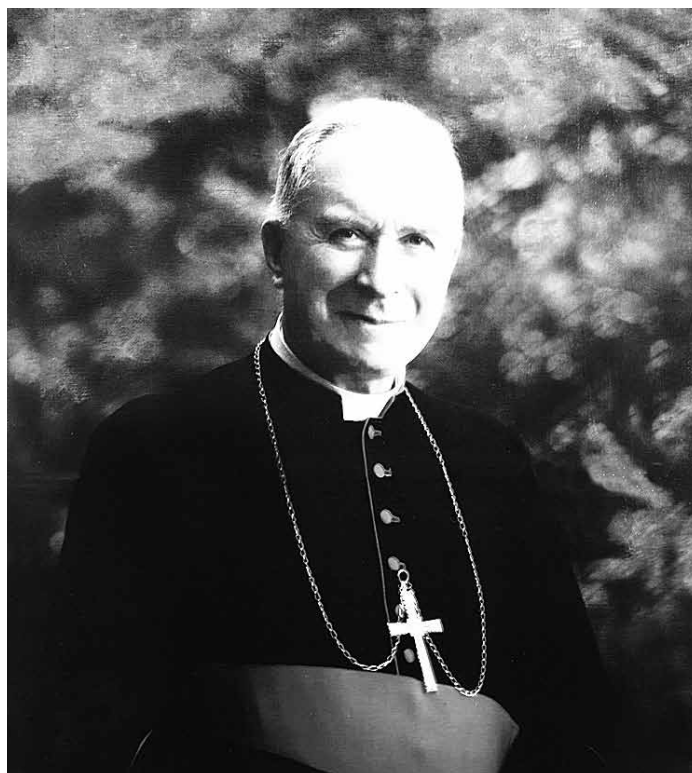
V roce 1955, když byla v Senegalů dána nová církevně-právní struktura, zřízené diecéze a ustanovená hierarchie místní církve, byl mons. Lefebvre jmenován arcibiskupem v Dakaru. Apoštolským delegátem zůstal až do roku 1959 a arcibiskupem v Dakaru do roku 1962. Během jedenáctiletého působení - coby apoštolského delegáta - se počet diecézí zvýšil ze 44 na 65, počet katolíků se zdvojnásobil a v Dakaru i počet kostelů se zvýšil z 3 na 13. V roce 1962 byl mons. Lefebvre jmenován biskupem v Tulle ve Francii, ale po půl roce byl zvolen generálním představeným „Kongregace otců svatého Ducha“ a v této funkci zůstal až do roku 1968.

Jakožto generální představený řádu se účastnil všech zasedání II. vatikánského koncilu, přičemž byl členem i přípravné komise koncilu, do které ho přizval papež Jan XXIII., když ho ještě předtím jmenoval „Asistentem papežského trůnu“, což bylo projevem náklonnosti a uznání. Již v průběhu koncilních jednání zaujímal mons. Lefebvre výrazně kritický postoj vůči liturgické reformě, kolegialitě biskupů, ekumenismu a náboženské svobodě. Zdálo se mu totiž, že jde pouze o uvolnění určitých principů a otevření se „novo-modernismu a novo-protestantismu“, což „přivede do zkázy kněžství, náboženský život se vytratí, svatá oběť a svátosti budou zdeptány“. Ještě s několika dalšími teology svou kritiku vůči liturgické reformě vyjádřil v dokumentu „Krátká kritická analýza nového Ordo Missae“ publikovaném v září 1969 a opatřeném úvodním textem kardinálů Ottavianiho a Bacciho.

Je s podivem, že mons. Lefebvre, postava vskutku charismatická a příkladná právě v misijním úsilí, nedokázal přijmout a plně rozvinout závěry koncilu, jako to dokázali jiní koncilní otcové. Naopak, on se stal zakladatelem tradicionalistického hnutí odporující reformám, které koncil přinesl. Ve svých 65. letech vypracoval vlastní stanovy a založil v roce 1970 „Kněžské bratrstvo sv. Pia X.“ se sídlem nejprve ve Freiburgu a později ve švýcarském Ecône. V průběhu let se toto bratrstvo rozšířilo do dalších zemí. I přes nesčetné pokusy ze strany Říma, nepodařilo se narovnat vztahy mezi rebelujícím arcibiskupem, ba naopak, stále více se prohlubovaly. Aby zajistil kontinuitu bratrstvu a jejich stoupencům (nesoucí již jeho jméno „lefebviáni“), rozhodl se proti vůli papeže Jana Pavla II., udělit biskupské svěcení čtyřem kněžím ze svého okruhu. Svěcení se konalo 30. června 1988 a tímto skutkem, jak to vyjádřil Jan Pavel II. v Apoštolském listu „Ecclesia Dei afflicta“ ze dne 2. července 1988, došlo i k vyloučení ze společenství církve (schizma a exkomunikace) jak mons. Lefebvra, tak i dalších účastníků. (Pozn. Exkomunikaci sňal papež Benedikt XVI. v lednu 2009).

M. Lefebvre, nemocný rakovinou, zemřel 25. března 1991 v Martigny ve Švýcarsku a pohřben je v Mezinárodním semináři sv. Pia X. v Ecône.

Zdeněk Mareš

A nyní ve stáří mě Pán připravuje i na můj odchod z tohoto světa. Jednou jsem – to už zase z Prahy – navštívil Řím, a tam jsem se dozvěděl, že jeden můj italský přítel zemřel. Byl už dost starý, měl na to právo. Ale říkali mi, že se zuby nehty smrti bránil, že nechtěl umřít. To je asi normální, všichni máme přece pud sebezáchovy... Ale jak to, že i tenhle můj přítel, kněz, měl takovou hrůzu z umírání? (...)

Při návštěvách (mojí maminky u mně v Římě) jsem udělal zajímavou zkušenost – všiml jsem si, jak jsem jí strašně podobný. Nejen fyziognomií, ve tváři, ale i počináním. Díky ní jsem začal líp chápat i sám sebe. Když jsem pak jednou četl kristologický hymnus sv. Pavla v listě Kolosanům – ta slova: „Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho ... všecko trvá v něm. On je hlava těla, to je církve. Bůh totiž rozhodl, aby

se v něm usídlila veškerá plnost“ – uvědomil jsem si, že ještě víc než mamince jsem podobný Kristu. Od maminky jsem přece dostal jen polovinu chromozomů, druhou polovinu mám od tatínka. Ale všechno dobré, co je ve mně, nemůže nepocházet od Krista. On je plnost, jako Slunce, které vyzařuje bezpočet paprsků, každý je jiný, ale všechny jsou z toho slunce. I my jsme každý jiný, ale všechno dobré, co je ve mně, je od Krista; úplně moje jsou jen mé nedokonalosti a hříchy. A tak mě napadlo, že může-li mě chápat moje maminka lépe než kdo jiný, tak Kristus mě chápe ještě dokonaleji, bez zbytku. Že tedy nemohu mít lepšího přítele, než je on. On jediný mi může porozumět plně. A mně to nějak pomohlo prohloubit můj vztah ke Kristu, můj život modlitby.

Svedl jsi mě, Hospodine.

Jaroslav Škarvada v rozhovoru s Bohumilem Svobodou.